

Universitätsbibliothek Wuppertal

Opera Ciceronis Epistolica

Cicero, Marcus Tullius

Lvtetiae Parisiorum, ad Eidus Ianuar. Anno. MDXXII. Calculo Roma

Ciceronis Vita ex Plutarcho

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-687](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-687)

Ciceronis Vita.

AD MAXIMUM AC SACROSANCTUM ANTISTITEM ACHILLEM CRASSUM
Bononiensem Veiorum Episcopum meritisimum, Achillis Philerotis
Bochii Bononiensis Epistola.

NIVNXERANT Mihi quidam ex amicorum decuria scipui, tuarumque
sublimitatis demerendae pensata voluntas, puincia sane laboriosam,
ut Ciceronis scilicet vitam, quae Plutarchum auctorem recognoscit, poste-
ris commendaré, chalcisq; typis excudendam curare, cum ea quae pre-
manibus habet auctorem habeat Arretinum, non interpreté: illud potissimum
efflagitantes, emendata quae primam in manus hominum me adiuuante
veniret. Feci quod potui: Et si deficiat vires, audacia certe Laus erit, in
magnis & voluisse sat est. Amicis nedum postulatis, sed expostulan-
tibus more gerere conatus sum, quae quod sudor non mediocris, & labos oc-
currerit, dum tineas, & blattas oppugnare subinde contenderé, & ab
earum detribus libellum ipsum extorqueré. Eas at tamen deo optimo
maximo annuente eiecimus, prostrauimus, vicimus. Ex quibus tandem profugatis, ac deuictis,
ingentis has praedas, opima haec spolia, non sine exultati studiosorum omnium plausu, consonorum
suffragio tibi, non secus ac Ioui Fetetrio consecrare decreueram. Verum detinuerat me (fateor)
apicis tui maiestatiua sublimitas. quippe cum maximis non nisi rebus maximos viros prouocandos
esse mecum ipse repeteré. Quis igitur tui me deterrisset magnitudo, multa tamen illa,
tibi quae ingenta inuitauit humanitas, qua ego potissimum fretus isthanc Ciceronis vitam, mo-
do e blattarum morsibus extractam, & a puluere situ redemptam dignationi tuae dicaui. Hoc mo-
res tui, quibus Lelium, Catonemque temperie dexterrima refers, exposcit: hoc eruditio singularis:
hoc in eruditos pensum studium: hoc ingenii versatilis acumen, ac non cedens Scipioni dex-
teritas, comitasque, & in omnibus, vel maximis obeundis peruigil, atque indefessa sollertia: hoc
Crassae Bochiaeque familiae tenacia immortaliaque iura sanguinis, quae deleri non possunt, efflagi-
tant: hoc Iulii genitoris mei in te cultus, necnon amor ardentissimus affinitatis glutino copu-
latus, qui quotidie magis in te colendo scintillat, & ardet: nec in te solum, sed omnium virtutum
nobilitatumque fulgentissimo fratre tuo Agamemone, unquam sine honoris praefatione nominando,
equestri senatoriaque dignitate corusco, quas ipse non minus ornat quam ab iis ornet. Munusculum
quidem hoc paruum est, & tanto (fateri enim liceat) ilamine perindignum: mox aggredi maiora fert
animus. Itaque dum spiritus hos reget artus, dum vitae huius fruemur comatu, spondeo, pro-
mitto, polliceor, te mea lingua resonabit, tibi mei dedicabunt labores, tibi sudabit ingenium,
nulla erit pagina quae Achille Crassum non sonet. Accipe igitur eminentissime antistes quicquid ad te
munusculi Achilles tuus mittit: & si paruulum fortasse videbit, ac dignatione tua indignum,
memeto lacte illos molaque salsa litare quae non habent thura: nec ulli vitio fuisse deos colere quo
quo modo possit. Vt cuique erit, inuabit tamen memoriae principis eloquentiae pro virili parte &
me ipsum consuluisse, literariaque facultate enixe iuuare voluisse, cum sim Diogenem imitatus, qui
cum ceteri satagerent, dolium suum volutabat, ne in communi negotio desidem agere videretur.
M. Tullii facundiam, Plutarchi Cheronensis omnifariam eruditionem laudare superfedam ad
materiam quippe dignitatem, & auctorum meritum parum est omne quod dicitur. VALE
Eruditorum Achilles, & Achillem tibi addictum excipe.

TCiceronis matrem fuisse locupletem, & splendidam vitam egisse
ferunt. De patre nihil certum proditum est. Sunt qui dicant eum in
taberna quadam fullonaria genitum, & ibidem ad virilem usque aeta-
tem educatum. Alii genus eius usque ad Tullium Appium referunt,
clarum Volscorum regem, qui primus gentis huius Cicero dictus est, &
tanta laudum celebritate polluit, ut eius deinde posteros ab eo cogno-
minari Cicerones, non puduerit, immo id cognomen auide comple-
xi sint, licet hoc nonnullis ludibrium quoddam videret. Est enim ci-
cer, unde id deductum est nomen, quaedam leguminum species. Nam Cice-
ro primus, a quo gentis huius origo fundit, hoc cognomen sum-
psisse tradit, eo quod in postrema parte nasi ingentem scissuram obtusam in modum ciceris habuit.

Ciceronis
parentes;

Cicerones
unde dicti.

M. Tullij Ciceronis

Ceterū hīc Cicero de quo nūc agit, cum primas dignitates Reip. coepisset attingere, & a bñis uolis suis crederet id cognomen aut oīno euitaturus, aut in aliud transumpturus, iuuenili quadā audacia dixisse tradit, se certaturū, splendidius Scauris atq; Catulis Ciceronis nomē efficere. Sicilię q̄stor cum argēteū votū Diis solueret, post priora duo nomē Marcū atq; Tullī, q̄ in eodē literis notabant, p̄ tertio iocose iussit opificē Cicer incidere. Hęc de ipsius cognomine apud historicos habita sunt. In lucē editū eū memorat nullo puerperii dolore, nullisq; vteri materni angustiis, tertio No. Ian. qua die nūc primores vrbis p̄ salute sui Principis honorarū litatione, publica vota suscipiūt. Eius nutritici phantasma q̄ddā visum ferūt, atq; loquutū, eā vniuersę Reip. ingēs cōmodū alere. Qd̄ cum vanū q̄ddā somniū videret, extēplo ille ad atātē erudiendū p̄uectus, verū fuisse portētū ostēdit. Nā ingenio ceteros p̄ueniēs pueros incredibile nomē adeptus. Vñ nonnulli suorū sodaliū genitores ea p̄moti fama scholas ad ludī p̄ceptorē adibant, vt fas ipsis esset Ciceronē oculis intueri, fidēq; acutissimi eius ingenii atq; disciplinę captare. Alii rustici magis indocti magis iracūde suos obiurgabāt liberos, cum honoris loco eos aspicerēt p̄ vrbis vicos Ciceronē mediū intra sese tenere. Nat⁹ ergo tali ingenio Cicero quale fingit Plato artiū liberaliū capacissimū, ad nullū literarū genus ineptus, ad poeticā fluxit p̄optior. Eius adhuc pueri, paruū licet, seruat opus Pōrius Glaucus tetrametro versu cōditū. Procedēte deinde etate adeo ornat⁹ se his curis inseruit, vt nō solū orator, sed Romanorū omniū poeta optimus iudicatus sit. Verū Rhetoricę gloria ipsi nūc vsq; seruat, cum in dicēdi p̄ceptis & eloquētię copia ei⁹ institutio nō parū eluxerit. Poetica autē qm̄ superēt nonnulli clarissimi ingenii viri, q̄ excellentissime in ea floruerūt, oīno obscura & ignobilis perit puerili cōsuetudinē acta. Philonē Academicū in philosophiā sectatus est: quē Romani inter primos Clitomachi cōsuetos ob ipsius eruditionē egregiā celebrarūt, & ob hūanitatē iucūdiissimā enixe coluerūt. Cōueniebat tū pariter ordinis senatorii populares ac optimates eos viros, q̄ cōsuetudinē Mutii fruebant, a qb⁹ institutis legibusq; vrbis instruct⁹ est. Bello Marfico sub Sylla tēpus q̄ddā stipendia egit: sed mox aīaduertēs ciuiū suorū seditiōes ex qb⁹ reip. inuictā monarchiā ruiturā nouerat, ad quietū otii literarū sese cōtulit. His simul curis eruditos quosdā gręcos viros priuatim adhibuit, cū qb⁹ vna erat: nec prius hūc viuēdi morē dimisit, q̄ victor Sylla fuisset, & ī statū quēdā vrbis rediisse videret. Sub hac tēpestate Chryfagon⁹ libert⁹ sub hasta Syllę bona cuiusdā, q̄ ex p̄scriptiōe cęsus videbat, duob⁹ millibus drachmarū emit. Qd̄ cū Rosci⁹ fili⁹, & defuncti heres grauius ferret, & ducetorū & quinquaginta talentorū eadē esse p̄basset, redargutus Sylla ægreq; cōmotus subornato accusatore Chryfogono parricidii Rosciū postulauit. Aderat nemo q̄ defenderet Rosciū, auertebanturq; oēs, q̄sq; Syllę odiū timēs. Nudus ergo patrociniō Roscius ad Ciceronē cōfugit. Beneuoli tūc oēs ad suscipiendā hanc causam hortabantur, velut alias nihil aprius nihilq; cōmodius ad primum splendorem sui nominis esset inuēturus. Suscepto itaq; Rosci patrociniō, victoriā cum summa laude nactus est. Verū Syllā tātis p̄ extimescēs, in Gręciā proficiscitur vulgo simulans q̄ ad rē curandā malę valetudininis vrbē egredi cōpelleret: & q̄p̄ stomachi cruditate, viribus exiguis fuit, & macilētus. Parcissimo cibo, eoq; plerūq; viscoso, in horā etiā p̄ductionē vsus est. Vox ipsius multa ac bona, sed aspera, ac incōpta: cum eius sermo vehementiā aut affectū haberet, ea ad superiores expulsa tonos p̄bebat vt p̄cordiis timeret. Athenas vt attigit, inuentione simul & mira linguę suauitate Antiochi Ascalonitę allectus, eius auditor fuit, licet ea q̄ ille circa p̄cepta nouiter agitabat haud p̄baret. Iā em̄ nouā Academiā exierat Antiochus, & Carneadis sectā reliquerat, p̄motus, siue actib⁹, siue sensibus, aut (vt quidam tradunt) ambitione, vel dissensione quadam aduersus Clitomachi atq; Philonis sectatores, mutatus. n. Antiochus Stoicā rōnē asserbat in plurimis. Sed & Ciceroni placebāt illa, illisq; plurimū herebat, magis et̄ meditat⁹, si oīno a publicis negotiis eiicere, huc ex vrbe ac foro trāslat⁹, in q̄eto Phię otio viuere. Post hęc cum exercitat⁹ gymnasiis, & iā ad valetudinē letā deuenisset, vocēq; & auditui suauē, & ad habitū corpis accōmodatā satis effecisset, & firma mors Syllę sibi nūciata est. Igit̄ cum adessent ab vrbe bñuolorū suorū literę, q̄ eū ad inēūda negotia reip. excitabāt: p̄tētea cum ipm̄ idē admoneret Antioch⁹: iterū velut organū q̄ddā oratorias artes, qb⁹ potētiā reip. agitarēt, p̄polire magnope curauit. T̄t̄is̄ ergo nauigat, primūq; ap̄ Asiā clarorū Oratorū Xenoclis Adramyteni, Dionysiq; Magnessi, & Menippi Cariū cōsuetudinē vsus ē. Deīde apud Rhodū ad Apolloniū Molonē clarissimū oratorē, & Possidonū illustrē p̄hm̄ se cōtulit. Hic tradit Apolloniū, cū latinę linguę expert⁹ eēt,

Ciceronis
editio & na
talis.
Portētum.

Cicero
poeta.

Philo.

Ciceronis
valetudo.
Victus.
Vox.

Vita ex Plutarcho.

rogasse Ciceronē vt græce declamaret. qđ Cicerō, quasi existimaret hinc emēdator fieri, li-
bens cōplexus est. Quū itaq; declamauiſſet, ceteri in ſtuporē adducti de laudib; Ciceronis in-
tra ſeſe certabāt: ſed Apolloniū ferunt iā primū ex admiratione ingēri in tantā mētis cōfu-
ſionē prolapſum, vt illū orantē nec intelligere poſſet, & facto dicēdi ſine ſecū meditantē per
multā horā tacitū ſediſſe. Inde vero prūpente Cicerone ſilētiū, dixiſſe memorāt. Te nepe Ci-
cero & laudo & admiror, ſed græcorū fortunę me miſeret, cum videā eruditionē & eloquen-
tiam, q̄ ſola honorū nobis relicta erāt, p te Romā acceſſiſſe. Cicerō igit ſpei plenus ad curas
Reip. pnus ferebat, ni eius impetus diuino quodā oraculo retardatus obruſuſq; eſſet. Nam
cū Delphis rogafſet Apollinē qđ acturus gloria ſplēdidiffimus poſſet fieri, reſpōſum tulit,
vt natura ſuę vitę ducē nō multorū opinionē ageret. Quāobrē horū memor primū redit;
ſui tēpus cōſulto duxit, pigreſq; publicis dignitatibus velut eas quodā modo in cōtēptū ha-
beret, ingerebat, græcū & ſcholasticū ſe audiēs appellari, q̄ verba in ore ruditi opificū de eo
crebro facileſq; diuulgabāt. Honorē tamē deſiderio cū natura flagraret, a genitore ſimul amī-
ciſq; oībus incitatus, forēſibus cauſis ſeſe obtulit, in qbus nō paulatim ad ſumma puenit, ſed
extēplo gloria clarus emicuit, nō parū a ceteris differēs, q̄ tū in foro obuerraretur. Fertur &
hunc primū in pnūciatione non minus q̄ Demoſthenē laboraſſe. vnde omni cura & Roſciū
comici, & Aefopū tragœdū obſeruafſe tradiſ. Hūc Aefopū memorāt cū in theatro aliqñ re-
preſentafſet Atreū cōſultantē de ſupplicio Thyefſtis, ex ingenti dolore mētis impotē quēdā
ex miniſtris, q̄ ipſe nō obſeruato tēpore celerius aduentafſet, ſceptro pcuſſiſſe, interfeciſſeſq;
Nō parua deinde licētia pſuaſionis ex pnūciatione Ciceroni fuit. Aduerſus oratores magno
clamore vti ſolitos, hoc ſchemate vſus eſt, q̄ penuria viriū in clamores veluti claudi ex de-
bilitate mēbrorū equis infilſit. Eius ingenii agilitas in eiſdē ſchematibus iociſq; primo face-
tum dulcēq; eū pſtitit, inde nimis inſolēter hiſ vtēs pleroſq; acriter offendit, & in opinionē
aſtus ac verſutię ea vrbānitas verſa eſt. Quęſtor p frumētaria designat, ſortituſq; Siciliam,
in miſſione frumēti, quā apud vrbē agere coactus erat, pleriq; Siculis moleſtus grauiſq; pri-
mum fuit. Sed mox cū eius integritatē, beneuolētiā, ac humanitatē expti forēt, eū veluti ne-
minē ex aliis ducib; ſuis honore ſummo dignati ſunt. Sub idē tēpus nonnulli ex inſigni Ro-
manorū iuuetute claris parētibus nati rei ad p̄torē Sicilię reiecti ſunt, q̄ in militia molles, q̄
q̄ male ſeruafſent aciē. q̄ cū vocarent ad iudiciū, patrociniū ſui op̄rā pbuit hiſ Cicerō, vo-
toſq; potitus eſt. Igit iis magis elatus Romā rediēs in ridiculū qđdā incidit. In Cāpania em̄
cū viro cui dā claro, quē ſibi beneuolū putabat, obuiā fuiſſet, eū rogitat, q̄ ratio de rebus a ſe
geſtis Romę haberetur, & quid ciues de ſe ſentirent, veluti q̄ factorū ſuorū gloria totā vrbē
impleuiſſet. Sed ad hęc ille. Vbi, inq; Cicerō tēpus hoc egifti? Tunc vero p̄terrefactus Cicerō
eſt, q̄ in vrbē, tāq; in vaſtū pelagus ſermo rerū a ſe geſtarū ingreſſus nihil ad ſplendorē nomi-
nis ſui attuiſſet. vnde poſthac eadē ſecū reputans non parum ab honoris cupiditate reſreſ-
ſus eſt, velut ad inſinitum & inaccessibilem quendam terminum pro gloria ſibi certandum
foret. Sed nihilominus laudum ſuarum lætitiā & vrgentiſſimus nominis illuſtrandī in om̄e
tempus perſeuerauit. Sepiuſq; in ea re ita immoderatus fuit, vt de recta ſua ratione pleroſq;
terreret. Quāobrē enixius ad rēp. verſus eſt: in qua cura cū turpe exiſtimaret opifices, qui in
ſtrumenta ac vaſa inanimata tractarēt, nullius ciuis ſiue nomē, ſiue villas, ſiue ſubſtātiā igno-
rare: eum vero, per quem ciuiles actiones agendę eſſent, eorūdē inſcium eſſe ac negligentem:
ſolertē op̄ram hiſ impedit: vnde non ſolum appellationes ciuium ſibi domeſticas fecit, ve-
rum loca vbi quiſq; ex notis ac familiaribus ſuis diuerteret, quos poſſideret fundos, quorū
amicitiā frueret, quosq; vicinos haberet, optime didicit. Quare facillimū ipſi fuit omnē Ita-
liam peruaganti vicinorum ſuorum agros ac diuerſoria dicere, monſtrareq;. Subſtātiā par-
uam licet, ſed ſumptibus ſuis cū ſatis cōcinnā haberet, admirationi eſt habitus, q̄ neq; mer-
cedes, neq; nūmorū q̄c̄q; in actionibus forēſib; caperet, tūq; maxime cū Siculorū cauſam egit
in Verrem. Hūc Verrē, qui cū Sicilię p̄tor eſſet plurima inſanda per inſulā oēm perpetrarēt,
abſq; iure dicēdo cōuicit, nouum ipſe cōmētus iudicii genus, ob gratiā em̄ Verris cū iudi-
ces ambagibus ſuis in vltimū diē dictionē cauſę p̄raxiſſent, q̄ manifeſtū foret ad eā dicēdā
id nō ſufficere tēpus, ſic quoq; illū integrū habiturū: ſtans Cicerō, nō orationibus inq; opus
eſt, ſed p̄ductis in mediū reſtib; p̄batuſq; iuſſit iudices ſentētiā ferre. Memorant multa ioco-
ſa in hac cauſa obtigiſſe. Verrē Romani ſuē inexcūſum vocāt. Libertinus qđ Cęcili; noīe,
q̄ cū ludęorū cultu ſentire ferebat, q̄c̄q; Verrē criminari ſtudēs, p̄ medios Siculos locū ſibi q̄

Apollonii
de Cicerōe
ſententiā;

Roſcius
Aefopus;

Ciceronis
ſchemata;

Verris cō-
demnatio;

M. Tullii Ciceronis

Scōmata
in Verrē.

Sphinx
Hortētio
data.

Ciceronis
diuitiē.

Ciceronis
cultus &
honores.

Catiline fa
cinora,

rebat ad iudices, circa tribunal astabāt illi suę causę solliciti. q̄re cū id p̄spiceret Cicero, ver
sus, q̄d Iudeo cōmune est, inqt, cū Verre: Erat Verri filius, q̄ notā tulerat formę suę minus li
beraliter p̄stititę. Cum itaq; Cicero cōtumeliose a Verre mollitiei argueret, cū filiis domi
intus, inqt, tractāda sunt. Orator Hortēsius recte defendere Verrē nō ausus, quo tādē mul
ta interesset mercedis loco Sphinx tulit eburneā. Cōgruū ergo huic mūeri a Cicerone scō
ma ptulit. Nā cū ille forte dixisset se ad hęc enigmata soluenda inextrū esse: Atq; mirū cū te
neas domi sphinga. Sic ergo dānat⁹ Verres est Ciceronis iussu septingētis & quinquaginta
millib⁹ sestertiis. Ob q̄d Cicero nō expers calūnię fuit, q̄ largitiōe corrupt⁹ eā multā tā pui
astimasset. nihil tñ min⁹ gratias sibi egerunt Siculi, & eo edili multa sibi ex insula miserunt
tulerūtq;, quorū in rem suam nihil ipse cōuertit, sed tātū eorū liberalitate abusus est quātū
faciliori sumptu apud forū res venalis exponeret. Possedit Arpini villā & q̄dē amoenā, agrū
q; iuxta Neapolim, itēq; fundū in Pōpeianis, nec hos lōge amplos. Ex dotibus Terentię vx
oris suę cētū millib⁹ sestertiis auctus est. Hereditatē p̄terea quādā denariorū nonaginta mila
liū his accumulauit. Quib⁹ oib⁹ liberalē simul atq; honestā vitā cū his gręcis ac ciuib⁹ suis
agebat, quos eadē studiorū desideria sibi copulauerāt. Aliqñ, praro licet, añ occasum solis in
cubiculū se recipere solit⁹ est, nō tā vacationis causa, q̄ mala stomachi valetudine. Circa cęte
ras corporis curas sollers ac morosior habit⁹ est: vñ fricationib⁹, & circūuagatiōe numera
torū passuū vt solit⁹ est. His rudimētis ipse sui corporis habitū ita roborauit, vt ad multa
magnaq; certamina se validū reddidisset. Domū quā e patrociniō habuit, fratri cōcessit. Ipse
iuxta palatiū habitauit, ne q; eū salutatū irēt, lōgitudine vię grauarent. Quotquot .n. diebus
nō pauciores limē eius adibāt, q̄ ii q; ex diuitiis Crassum salutabāt, seu ex potētia militari Pō
peiū, q; duo tū oim erāt maximī, & in admiratiōe cūctorū ciuū habebāt. Atq; & ipse Pōpeius
Ciceronē salutatū ibat. Nāq; ad ipsi⁹ potētiā, atq; gloriā publica Ciceronis administratio nō
parū auxiliū tulit. Cum p̄ture multi ac maxime dignitatis viri Ciceroni cōpetitores essent,
ipse lōge oib⁹ platus p̄tor designat⁹ est, neq; in eo magistratu parū splēdidū atq; integrū no
mē gessit, q̄ppe Licini⁹ Macer vir, & potētia sua, & fauorib⁹ Crassi validus, reus pecular⁹ ap̄
Ciceronē act⁹ est. His ergo studiis magnitudinis suę fīsus, & simul iudicib⁹, quos inter se dis
sentire cōpererat, domū se recipit, & cōfestim mētū abradit, atq; velut superior in causa euasit
set, nitida stola amictus redit in forū. Inter hoc apud p̄torū occurrit ei Crassus ac nunciat,
vt ille oibus sentētiis iudicū dānat⁹ esset, quo accepto Licinius ingēti dolore opp̄ssus occu
buit rediēs, moxq; egra nece cōsumpt⁹. Quāobrē p̄ totā vrbē hic rumor delat⁹ diligētiā ac
integritatē Ciceronis ī iudiciis recte seruadis passim effudit. In qua re nec illud etiā frustra.
Vatinius, q; guttur maculosum habebat, in p̄cociis suis asperi quodāmodo fuit ingenii. p̄a
terea nec vilipēsiōis aduersus iudices p̄cus. Igit̄ cū hic aliqua postulasset a Cicerōe, nec illi
Cicero cōcessisset, sed p̄ morā illa secū volutaret, dixissetq; ille, nequaq; ego de his ambigerē
Cicero si p̄tor essem: ad eū Cicero, Atq; Vatini, respōdit, tale guttur ego nō habeo. Eodē in
magistratu cū Ciceroni bina aut ampli⁹ tertia dies supeisset, q̄d Maniliū repetūdārū reū ap̄
Ciceronē postulauit. hic Manili⁹ plebis aios sibi cōciliauerat, q; ob Pōpeiū accusari creditus
est. erat. n. Pōpeio amicitia iūct⁹. Cū igit̄ Manili⁹ ad dicēdā causam legitimū dierū tēp⁹ expo
sceret, eā vnica diē q; administrationi suę superat Cicero p̄stitit. q̄propter cū id grauissimum
plebi esset (nā mos erat p̄torū, reis nō pauciores decē diebus dicere) Tribuni apud sese obno
xiū Ciceronē citāt. Tū Cicero vt se audirēt dep̄cat⁹, oib⁹ inqt reis quātū mihi a legib⁹ pmis
sum est, semp human⁹ clemēs; fui. vnde turpe existimare eadē q; ceteris Manilio nō p̄buisse.
cui⁹ diei potestātē p̄tor habui eā serio Manilio dixi. Ad aliū q̄ppe p̄torē causam reuicere viri
nō est, q; studeat reo opitulari. His ergo dictis mirū in modum mutauit aios plebis. Tribuni
plurimas gratias cū egissent, eū rogāt patronus Maniliū defensionē vt assumeret: q̄d Cicero
nō nihil etiā ob absentē Pōpeiū grate suscepit: ex quo patres missos agēs enixe plebē asseruit
aduersus paucos eos ciues, apud quos rerū summa vertebat, q; inuidia Pōpeiū astuabāt. Ad
cōsulatū tñ nō minus ab his optimis, q; ab oī plebe sublatu est ob discrimē ingens q̄d hinc
imminere Reip. cōpererat. Cum em̄ res vrbis, q; sub Sylla mutata fuerāt, primo desperaretur
vt pdite: deinde prim cōsuetudine, prim lapsu t̄pis quādā formā stat⁹ assumpsisse videretur:
fuere, q; nō publico cōmodo, sed priuatis affectibus ea subuertere molirent. Pōpeius tū apud
Pōtū & Armenios exercitū ductabat. vñ Romę ad tumultus sedādos copię ferme nullæ. Hi
principē sui facinoris habebāt virū audacia summa magnis inhiantē, morib⁹ variū, L. Catil

Vita ex Plutarcho.

linā, q̄ p̄ter cetera nefāda scelera, q̄bus obuolut⁹ erat, haec⁹ infamiā crimēq̄ tulerat, q̄ filiaē
virgini se cōmiscuisset, & cede fratrē opp̄sisset, cui⁹ rei iudiciū timēs, Syllē suavit, vt eū velut
adhuc viuētē p̄scriptorū nūero adiceret. Hūc igit̄ ducē cū scelesti sibi cōparasset, & aliis fidē
iter sese firmāt, & gustu carniū viri a se mactari, ab eo pleraq̄ vr̄bis iuuēt⁹ corrupta erat, cui
q̄. n. voluptates pot⁹, mulierū libidines, p̄terea ad oēm luxū abūde sūpt⁹ suggerebat. Ad rebel
lionē Hetruria oīs, & pleraq̄ ps Gallie Cisalpinē Inclinabat. Erat & vr̄bs ob varias ac īquales
fortunas, reb⁹ inuādīs lubrica. Nā hi clari dignitatib⁹, ac pōpa in theatris, in cōiuiis, in vo
lupratib⁹, in ambitioib⁹, atq̄ ī edificiis ad inopiā redacti. Alii cū diuitiis florerēt, ignobiles tñ
atq̄ īfirmi habebant. Itaq̄ pui momēti erat, vt q̄ penit⁹ audacia p̄staret, rēp. in sese egrotā op
p̄meret. Sed nihilomin⁹ cupiēs Catilina ad p̄ficiēda cōcepta tutū q̄dā ppugnaculū p̄occupa
re, cōsulatū petit, sp̄e cōcipiēs vt oīno cū C. Antonio cōsul designaret: q̄ vir erat, vt in neutra
bonorū siue malorū ptē se ducē p̄bisset, sed q̄ alteri⁹ potētiā esset sequitur⁹. Hec igit̄ cū bo
norū pleriq̄ aīs p̄uiderēt, ad cōsulatū petēdū Ciceronē erexere, q̄ cū a plebe p̄opte susciperet,
Catilina a sp̄e decidit, idēq̄ cū C. Antonio cōsul declarat, q̄d nōnullis admirationi fuit, cū ex
oīb⁹ cōpetitorib⁹ suis aliis sol⁹ Cicero nō senatorio, sed eq̄stri ordine paternū gen⁹ duceret.
His actis Catilinē cōcepta paululū rep̄ssa sunt, ac ciuū plerorūq̄ latuere. Ceterū cōtentiones nō
puē in cōsultu Ciceronis exarsere. Nā q̄ haec⁹ a Sylla dignitatib⁹ publicis delecti erāt, nō
ībecilles, nō pauci, eas sibi reddi cupidī plebē enixissime asserebāt, multa iuehētes aduersus ty
ranidē Syllē. Quē cū vera foret, nō tñ cōmode sub ea rēp̄state moueri visa. Ob hanc igit̄ rē
tribuni rogationē tulere vt Decēuirū sūmo cū īperio crearent, q̄b⁹ p̄missu ppli fas eēt bona to
ti⁹ Italiē, toti⁹ Syriē, ac oīm q̄ nup̄ Pōpei⁹ Po. Ro. cōpauerat venūdare, & in erariū redigere, p̄
terea dānare quos vellēt, eicere exules, mittere colonias, ex publico sumere, exercitū alere,
& quotquot militū placitū eēt delectū habere. His īceptis nōnulli etiā clatorū viroꝝ anuerūt
iter quos C. Antoni⁹ Ciceronis collega, q̄ ex decēuiris designari nō desperaret. creditū est &
hūc cōsiliū Catilinē haud fuisse ignarū: sed ob as alienū eā rē nō īgrate tulisse. Hoc bonis ma
xime terrori fuit. Sed extēplo purgauit id Cicero, cū puiciā Macedoniā illi decerni iussisset,
& sibi Galliā, quā simulatōe & Antoniū grā petita cōfesti dimisit. Hoc ergo pacto collegā cō
pult vt tāq̄ scenic⁹ q̄dā mercede cōduct⁹ secū p̄ p̄ria scda sciret. Pacato itaq̄ Antonio atq̄ mo
rigo, maiori sp̄e Cicero dedit⁹ aduersus inuādārū rerū auctores aīm erigit. Igit̄ frequēte
senatu rogationē legis dissuadēs, adeo q̄ eā tulissent exterruit, vt rari contra tunc dicere au
derent. Verū cū cōceptis deinde suis vehemēter incūberēt, & ob id eos ad plebē acciti iussis
sent, nihil timēs Cicero senatū sese sequi iussit: eoq̄ p̄fectus, nō solū luculētissima orationis
suē vi legē abrogauit, sed in ceteris p̄multis tribunos in p̄nitentiā egit, & in sententiā suā tra
xit. Hic quippe vir maxime oīm vr̄bi ostēdit quātū voluptatis oratio equo bonoq̄ adficiat: &
honestū oīno esse, & inuolabile, si moderato genere dicēdi defendat. Necessē. n. q̄ serio versat
in publicis, vt opere adulationi rectū p̄ponat, & oratione seueritatē secernat ab vtili. Eius elo
quētiē gratiā, & in eo q̄d ipsius cōsultu obrigit ītellexisse fas est. Nā cū haec⁹ in theatris
equites cōmixti plebi spectarēt ludos, primus M. Otho eos a plebe disunxit, eūq̄ sessum illis
in spectaculo designauit, quē nūc vsq̄ p̄cipuū retinet. Quā rē cū plebs ad ignominia sibi exi
stimaret, p̄deūte in spectaculū Othone, cōtumeliose aduersus illū sibila efferre. Tū equites cō
tra leto plausu illū suscipere. Verū mox cū iteratis altius sibilis, & iterū a maiori plausu eq̄tū
in iurgia alter in alterū p̄dīret, oē id theatrū inhonesta specie cōpletū est. Quare cū ea nouit
set Cicero, plebē in fano Bellonā ad se vocatā adeo modeste increpuit, monuitq̄, vt cū in sp̄e
ctaculū redissent, Othoni alacri plausu alluderēt, & equitib⁹ de gloria & laude viri cōcerta
rēt. Ceterū cōiuratio Catilinē, q̄ metu primū cōterrita fuerat, iterū ī sp̄e, audaciāq̄ cōsurgit. Cōiuratio
Vna igit̄ cōueniūt, aliq̄ alios hortant̄ audacius cōcepta aggredi, anteq̄ Pōpeius, q̄ iā ferebat
cū copiis p̄ficisci, vr̄bē attigeret. Maxime aut̄ veterani milites Syllē Catilinā incitabāt, quorū
alii p̄ totā Italiā fugitiui, pleriq̄ vero & ii bellicosissimi p̄ Hetruscas vr̄bes sparsi, oppidorū di
reptiones, paratasq̄ sibi rapinas somniabāt. Māliū hi sibi ducē nacti virū qui sub Sylla quōdā
strenue militauerat ac splēdide, cōstituere sese p̄ximis comitiis Catilinē Romē affuturos. Nā
iterū Catilina cōsulatū perebat, animi certus in ipso comitiōrū strepitu Ciceronē cōfodere.
Portēdere fata imminēs piculū videbant̄ motib⁹ terre, fulminib⁹ celi, dirisq̄ mōstroꝝ signis.
Ipsa ciuū p̄uidētia, cū late malitiā morbī agnosceret, nō tñ ad cōprimēdū Catilinā, q̄ vir eēt
nominis splēdidī, & magna fultus potentia, audebat. Tandē Comitiorū die Cicero cōmotus
Catilinam in senatū vocat, nūciat quid de cōiuratione comperisset. Sed ille existimans ple

Decēuirū
potestas.

Othonis
lex.

Cōiuratio
Catilinē.

M. Tullij Ciceronis

rosq; esse in senatu, q; inouadartu reru cupidi essent, simulq; vti sua audacia popularib; ostēta
ret, simulata ac molli fronte Ciceroni rēdit. Quid.n. malū ago, si duoru corporu, quoru alteru
caput habebat, sed egru atq; p̄nue, alteru sine capite, sed validu atq; p̄potēs, huic me caput
adiicio: Hęc enigmata cū ille in frēntia senat; ppliq; dixisset, magis expauit Cicero. Vñ boni
oēs & nōnulli e Romana iuuetute salutē ipsi; intēri, ac lateri ei; solliciti, ipm thorace indutu
ac agmine stīpatū deiceps e domo in cāpū educebāt: nec inepte ab ipsius hūeris modice scissa
vestis, q; thoraca parū enudaret, iminēs Cicerōis piculū vīsa admonere. Quare indignatio ciuū
in Catilinā accēsa aīos ad Ciceronē adiecit, demūq; ī ipis comitiis iterū Catilina a cōsulatu re
pulsus est, & Syllanus atq; Murena cōsules declarati sunt. Nō parū deinde post tps cū cōscii
Catilinē in Herruria cōuenissent, & inuadēde vrbis iā eēt vicina dies, fere nocte intēpesta
mū Cicerōis adire viri Romanorū primū, atq; potētia freti, M. Crassus, M. Marcell; & Scipio
Metell;. Hī mox pulsatis forib; ianitorē iubēt dormiētē Cōsulē excitare, & eorū aduētū ipi nū
ciare. Ei; rei cām hāc phibēt. Crasso pacta cōena ianitor nōnullas lfas reddidit, q; illi ab ignoto
quodā viro traditē erāt. harū aliq; aliis reddi e suo Epigrāmāte iubebant, vnicē tm Crasso, &
hē amoro auctoris noīe redditē. Crassus ergo eplā sua lecta cū iminētē a Catilina pmagnā ca
dē agnouisset, p̄pterea q; admoneret ex vrbe discedere: ceteras eplās, vti erāt, obsignatas inte
grafq; seruauit, & rei nouitate p̄cussus ad Ciceronē prexit, cupiēs se oī suspitiōe purgare, quā
aduersus sese ex cōsuetudie Catilinē Cicero quoq; cōcepisset. His expeditis multa secū medi
tās Cicero, cū primū dies illuxit senatū habuit, palāq; eas oēs lfas, cui debebāt exhibuit, iussit
q; eas in mediū recitari. oēs in vnā sentētiā vertebāt, insidiarū Catilinē nūciē. Post hęc Q. Ar
rius Romē nūciat aduersas acies in Herruria iūgi, insidias palā esse, Manliū ingēti manu iuxta
qdā oppida cōsistere, cōtinuo expectātē atq; sollicitū vt qcq; tumult; ab vrbe pdiret. His cogni
tis, senatuscōsulato sūma rerū cōsulib; dat, ne qd detrimētū resp. capiat: qd nō crebri; a senatu
agi solitū, sed cū vrgētissim; met;, & grauissimū discrimē iminere videret. Ea ergo potestate
fugēs Cicero, Q. Metello externa mādat, ipē vrbis curā assumit, sui nō incaut;, sed tāta arma
torū copia paludat;, vt ab ei; stīpatorib; pleraq; ps fori occuparet. Ceterū Catilina diuturnio
ris morē ipatiēs statuit ad Manliū in castra cōrēdere. Cupid; tñ Ciceronē opprimere, C. Cor
neliū, Marcūq; Cethegū iussit, vt simulātes Ciceronē salutātū adire, tēpestiue ei; fores ingre
derēt, deinde sc̄tā irruptiōe eū gladiis cēderēt. Sed hoc Fuluīa nobili gnē mulier clā noctu p̄
fecta Ciceroni detexit, eūq; cōmonescit, vt Cethegū eiusq; comites p̄caueret. Igīt illucescēte
die hī Ciceronis domū accedūt: sed monitu Fuluīe cū ab ingressu phiberent, & indignissime id
ferrēt, in ipis forib; adeo acclamauere, vt in aptā suspitiōnē palā pdirēt. Tātisp itaq; Cicero ī
rēplo Iouis statoris, qd erectū ē iuxta p̄cipiū sacre viē, q; palatiū respicit, senatū aduocat. hīc
& Catilina frēqns aderat, veluti se eo crimine nudare cēsuisset. Sed adeo creuerat odiū, vt id
frustra tētarēt. q̄ppe iuxta eū senatorū null; sedere passus ē, sed lōge qsq; auertebāt. Orare etiā
icipiētē obstrepbāt oēs. Demū stās Cicero, illi mādat, vt vrbē, senatū, seq; ipm cōsulē p̄ntia sui
liberet. Nā decet (inqt) vt iter ofones n̄as, & gladios tuos mur; vrbis medi; sit. Quare extē
plo Catilina cū trecetorū satellitū comitatu vrbē egredit, sibiq; cōsularis dignitatis īsignia fa
sces atq; secures p̄cedere statuēs, infesto agmie in Herruriā cōrēdit ad Manliū. In huius castra
iā ferme viginti millia virorū cōuenērāt. qb; cōsifus Catilina, ābire municipia, & ad defectionē
sollicitare sūmo studio nitit;. Romē ergo cū iā bellū geri videret, cū apparatis copiis Antoni;
ad debellādū hostē vrbe dimittit;. Ceterū ex iis, q; a Catilina ibuti Romē superāt, Cornelius Lē
tulus Surra, vir claro gnē ort;, sed q; luxui dedit; nup ob mollitiē e Senatu fuerat eiect;, cete
ros cōuenire, audaciā spēq; cōeptis p̄bere. Hīc tū erat p̄tor: sed vt mos opp̄siorū ē vt meliora ex
optēt, ad ceteras senatorias dignitates mētē adiecerat. Huic Surre cognomē natū fest, q; dnā
riōe Syllē cū q̄stor eēt, multa rerū publicarū pdite administrauit, cōsūp̄sitq;. Quare cū Sylla id
idigne ferret, & administratiōis rationē exposceret, ille rē floccipēdēs in senatū p̄fect; ridicu
lose dixit, Rationē mihi reddere nō ē, sed p̄bere Surre vti solēt pueri, q; in ludo spherē pecca
uerint. Ob hoc deiceps Surre iditū illi cognomē est. Hīc etiā cū causē cuiusdā reus ageret, &
aliquos ex iudicib; largitiōe corrupisset: ex quo bina superāte sentētia cū victor euaderet, fru
stra (inqt) imp̄sum qd alteri iudicū datū est. satis quippe erat si vna tantū sentētia solutus
abiissem. Hunc itaq; huiusmodi ingenii virū licet a Catilina incitatū, inani etiā spe falsi magi
& arioli eluserāt, ficta quādam carmina e Sibyllinis libris canētes, quibus portēdebatur fato
tres Cornelios Romae monarchas deberi. horū quippe duo vaticinia cōpleuerāt, tertiu vero

Surra.

Vita ex Plutarcho.

ca reliquū sese fore sperabat, q̄ rerū esset potiturus. Quate necesse existimabat cœptis incūm bere, neq̄ sinere veluti Catilina tarditate vel otio res pditū ire. Is dūmō vora p̄ficerent, ni- hil p̄sū habere: nihil iniquū, nihil infandū existimare: senatū oēm & quorquot ciuū facultas obtulisset, cede statuerat opprimere: p̄terea urbē incēdere, nemini parcere, nisi Pōpeii liberis, quos rapiēdos duxerat, & seruādos obfides ad Pōpeii cōciliandū: quē rumor erat, nec is an- ceptis, iāiā cū magno exercitu aduētare. Ad hęc patrāda noctē primā e Saturnalib⁹ designaue- rant: enses, stuppe, sarmēta & sulphur clā in domo Cerhegi abdita. cētenos deinde viros stru- xerāt, totidē vrbis loca sortitos, vt statutā sibi qlibet p̄tē vrbis incēderet, quo paucorū offi- cio vrbis vndiq̄ flāmīs cōflagraret. Alii aquarū duct⁹ obsessuri eorū iugulationi collocandī fuerāt, q̄ extinguedis incēdiis incubissent. Dū hęc agunt, legati Allobrogū vrbē inēit: hō- gēs cū reb⁹ min⁹ secūdis vteret, grauitē Romanorū iugū ferre visa. Vñ hoc cōfisi popula- res cōiurationis legatis rē oēm apiūt, existimātes Allobroges p̄nos & aptissimos fore ad cō- citādā vertēdāq̄ Galliā. His legatis ad senatū suę vrbis, & pariter ad Catilinā literę datę: qua- rum in primis libertas patrię illis p̄mittebat. In reliq̄s Catilinā exhortabant, vt seruitiis mā- numissis q̄primū cū exercitu approp̄eraret. Mittūt p̄terea cū huiusmodi legatis quēdā Ti- tum Crotoniensem, q̄ literas Catilinę redderet. Hęc illi. Sed q̄ negotia, q̄ consilia hominum sunt parū mētis habentiū, immo cū vino & mulierculis queq̄ tractatiū, labore, industria, so- brietate, & prudentia quadā singulari eos p̄sequit Cicerō. hic multos extra urbē nactus ex- ploratores, q̄ vestigia hominū p̄scrutarent, multos habēs intra mœnia, q̄ cōfisi cōiurationis erant, ab his data fide publica res Allobrogū cū coniuratis didicit. Igit̄ his cognitīs infidias noctu collocari iussit, a q̄bus in ipso itinere Crotoniēsis circūuētus cū ipsis literis dephēdit, ac in potestātē cōsulis actus. Harū rerū Allobrogū legatos haud ignaros fuisse nō anceps fa- ma fuit, q̄ nimmo clā cōsensisse. Cū primum igit̄ illuxit dies, Cicero in eđe Cōcordię Senatū habet: req̄ patefacta cū sentērias rogaret, vicissimq̄ senat⁹ iter sese mltā dīssereret, Iuni⁹ Syl- lanus a nōnullis se audiuisse memorauit Cerhegū aliq̄n narrare solitū, tres viros cōsulares, & quattuor p̄t orios occidēdos fore. Hęc & huiusmodi alia Piso vir cōsularis asseruit. Post hęc C. Sulpiti⁹ p̄tor scrutari domū Cerhegi iussus, p̄q̄ mltā ibidē arma, tela missilia, enses, gla- diosq̄ recētī munitos acie cōperit. Publica tadē fide data Tit⁹ vri cōiuratio oīs sese haberet apuit. q̄re redargut⁹ Lētul⁹, magistratu quo fūgebat (erat. n. p̄tor) se abdicare coact⁹ est. mox q̄ purpureā vestē, qua erat amict⁹, in senatu ponēs, atrā fortunę suę cōgruā induit. Deinde is, & q̄ cū eo dephēsi erāt, in liberā custodiā p̄torib⁹ traditi. Actis his cū iā vesper adesset, Ci- cero ad plebē, q̄ multa cōuenerat vt seriē harū rerū edoceret, egressus singula palā fecit. De- inde lōgo stipatus agmine quā dā vicini pariter & beneuoli domū ingrediūt. Nā in adib⁹ su- is, ei deq̄, quā Bonā nūcupāt, muliebres coetus arcana ducebāt sacra. quotannis em̄ in domo cōsulis, siue per eius cōiugē, siue matremfamilias cū virginibus Vestę eidē Bonę deæ sacrific- cari mos est. Eā ergo domū cum intrasset Cicero paruo admodū comitatu superante, secum agitāt, qd de cōphēnsis ciuib⁹ statuendū esset. suppliciiū q̄ppe vltimū, qd illi dignissime latu- ri erāt, expauescebat, partim p̄ miti eius ingenio, partim ne videret letitia efferri, & crudeli- ter in tātos cēsere viros, q̄ & genere p̄cipui erant, & in vrbe amicitia valida fruebant. Cōtra si molliter in eos aiaduēteret, horrebat discrimē ingens, qd hinc emanare posse videbat. Si em̄ lenius morte mulctarent, existimabat eos nō mō nō quieturos, sed in omnē audaciā inflā- mandos, veteriq̄ nequitię iracūdiā addituros, p̄terea ne idē ipse mollis, aut iners cēsere, q̄ tamē a plerisq̄ audacissimus saluti publicę habebat. Hęc cū secū versaret cōsul, inter dome- stica sacra hoc portentū ostendit: ab ara quidē sacrorū, in qua iampridē sopitus erat ignis, e- cineribus, ac fomentorū reliquiis, longa & pura quēdā flamma subito emicuit. Tū ceteris p̄- terrefactis, vestales virgines mox iussere Terentiā virum cōuenire, iubereq̄ vt p̄ patria non dubitaret ea p̄ficere, q̄ mente volutaret, ceu p̄sens Dea ingens lumē ad illius gloriā, salutēq̄ polliceret. His cōmota Terētia, q̄ nō inertis ingenii, sed audax & ambitiosa erat, & vt ipse in- quit Cicero, curarū Reipublicę ab ipso magis participās, q̄ ipse ab ea domesticarū, singula vi- ro dixit, eūq̄ in cōiuratos accēdit. Eadē & Q. frater admonuit. Eadē & P. Nigidius vir studio- sū philosophię inter ceteros comes, cui⁹ opa Cicero in multis & arduis Reip. negotiis vsus est. Igit̄ die postera frequēte Senatu cū de supplicio dephensorū dīssereret, primus Syllanus sentētiā rogatus, vltimū inquit dephēnsis suppliciiū deberi. Idē & reliqui cēsēt, donec ad C. Cēsare, qui postea Dictator est dictus, puenit. Hic cum iunior iamiam futurę suę magni- tudinis haberet semina, & spē simul & opere eā ingressus viā, q̄ res Romanas in monarchiā

Allobroges

Ostentum.

Terentia.

Terentia

Cicero

M. Tullij Ciceronis

egit. Ceteros quippe latuit, sed Ciceroni suspicioni plurime fuit, non tamen ut in occasione deprehensus diueneret. Fuere quod diceret: cum iam ferme deprehensus huius criminis reus a consule esset, claudius subterfugisse. Alii Ciceronem quod de Cesare nunciarent sponte omisisse, amicorum Cesaris metu potentiaque commotum, quippe singulis constabat, eos potius causam salutis Cesaris fore, quam Cesarem illis poenae. Cum ergo dicendi ordo Cesare posceret, stans ille, non occidendos captiuos censuit, sed pecunias eorum publicandas, ipsosque per municipia Italiae, uti placitum esset consuli, donec Catilinam expugnatum acciperet, in liberis custodiis tenendos. Haec sententia cum mitior videretur, et orator ad dicendum facillimum foret, ipsi Ciceroni scrupulum non paruum iniiecit. Unde palam in utraque sententiam nixus est, et priorem Syllani et ultimam Cesaris asserens. Verum qui fruebantur Ciceronis benevolentia, cogitantes sententiam Cesaris magis in rem fore consulis, quam minus esset subiturus iniuriam, posteriori sententiae innitebantur. Quare Syllanus versus stans iterum per rostris, se inquit de necessitate comprehensorum haud censuisse, cum viro senatorio ultimam supplicium carcerem existimaret. Huic sententiae Catulus primum contradixit. Deinde Cato: quod vehementer oratione primum in suspicionem Cesaris, omnem senatum iracundia simul et indignatione repleuit. Quomodo necis supplicium in captiuos decretum est, publicationi autem honorum institerit Cesar, rem indignam ratus, quod repulsa miti atque humaniori sententia, ei quam una indignissima foret inniterent. Sed vim cum aduersarii adhiberent, Cesar ad sese defendendum tribunos aduocat. At illi propterea nihil moti sunt. Tum consul medium se ingerens, missa honorum publicatione in necem deprehensorum ciuium cum senatu diuertit. Non enim eodem loco detinebantur, sed protores alius alium captiuos habebat. Primum e palatio Consul Lertulum sumit: eumque per viam sacram mediumque forum adducit. Optimates ad haec urbis telis muniti circa Consulem agi: plebs horrere atque praeterire silentio. Iuuenesque maxime metu atque stupore terreri, veluti illi solutis quibusdam rerum omnium summam ad ciues paucos acturi viderent. Forum egressus Consul cum ad Cesarem ventum esset, tradit Licetulo Lertulum, eumque stragulari iussit. Deinde Cethegum, passimque ceteros coniurationis deprehensos. His praefectis rediens Consul, cum in foro nonnullos ex coniurationis praespiceret, quod tatorum ignari conuenerant, noctem solliciti expectantes, spei pleni captiuos sese diripere liberareque posse, ad eos versus voce sublimi, Vixerunt inquit. Eo enim loquendi ritu utebatur, quod malitiam infaultae cadis vocabulo vitabant. Iam vesper aduenerat, cum consul e foro domum repetit. Ceterum deinceps non solito silentio ciuium agi, non eo comitatum ordine, sed festiuo clamore, ac omnium plausu quod obuiam fieret, liberator et conditor appellatus. Funalia propterea per urbis vicus elucere: lampades, faces, tademque in foribus figi, et speculis passim praedire mulieres in praconium spectaculumque viri singulari quadam optimorum populi domum elate repetitis. Horum plerique quod maxima etiam bella confecerant triumphis ornati ac non parum maris terraque potiti, aperte iniuriam passi sunt, populum decem temporibus suae impatoribus ducibusque ex diuitiis, ex spoliis, ex potentia parta, finibusque propagatis obnoxium: at suae libertatis suaeque salutis gratias soli Ciceroni deberi, quod ex tanta ingenti periculo urbem eripuisset. Nec enim iminentia scelera purgasse, non affecisse meritis supplicium sceleratos, adeo mirum videri, quod hoc incensum omnium maximum emerissem. Haec enim minimo conatu, nulla seditione, nullo tumultu extinxisset. Nam Catilina caterisque, quod ad eum in castra confluerant, simul ut accipere quod in Lertulum Cethegumque et ceteros patrata essent, coepere primum labi, ac iniuriam cum Antonio pugna fundit: cum omnibus eorum copiis deleti sunt. Fuere quod haec obtrectaret asserentes Ciceronem ea propter machinatum esse, ducem habentes Cesare, mox praeturam initurum, ac Metellum, et Bestiam tribunos militum designasse: quippe illi diebus adhuc paucis Cicerone consulatum gerente, cum magistratum inisset, Ciceronem orare pro conuisione rostris impeditis prohibere, affirmantes se non aliter rostra dimissuros, quam si de abdicando se a magistratu relaturum ille polliceretur. Tum hoc solum simulans se facturum Cicero rostra concessit, factoque silentio nouum quoddam atque priuatum praebuit iusiurandum, patriam utique se liberasse, ac ipsi Romani salutem seruasse. In hac iurauit pro modo omnis plebs. Quare Cesar et quod cum eo in Cicerone conspirauerant, magis commoti, alias illi turbas comminantes, attuleruntque rogationem, ut cum exercitu Pompei euocaret ad opprimendam potentiam Ciceronis. Sed non nihil Ciceroni ac vniuersae rei publicae. M. Cato conduxit, quod tribunatus viribus fultum aequum licet potestatis licentia, ampliorum tamen dignitate instituit. facile enim cuncta soluit, et Ciceronis consulatum adeo per rostris extulit, ut Ciceronem honoribus omnium maximis dignatus sit, illum patrem patriae appellans, quod cognomen primum ex hac Catonis oratione Ciceroni inditum, apud ceteros emanasse prohibet. His itaque et huiusmodi rebus Cicero multa sibi urbis vim comparauit. Verum plerumque ex ope suo nullo siue indigno, siue turpi, se iniuriae laceffendum praebuit. Nam laudibus continuus sese efferebat, gloriaque se semper exornans, molestiam atque fastidium peperit. Non enim frequentia vlla Senatus populivae, non iudicium, aut curiam vlla conuenerat, in quibus non Catilinae atque Lentuli rumor

Pater patriae.

Ciceronis iactantia.

Vita ex Plutarcho.

obstreperet. Libros præterea huiusmodi laudibus, cōmētōq; repleuit. vnde ipsius orationē dulcissimā, & oī refertā suauitate, graue ac molestā reddidit, veluti ex indigno quodā fato sibi cōtinuo id fastidiū adesset. Tñ licet hac immoderata flagraret ambitione, inuidia aduersus neminē infectus est, laudū qpp̄ liberalissim⁹ fuit, vel eorū q antea vel sua tēp̄tate floruisent, vt ex ipsi⁹ cōmētis aduertere fas ē. Memorāt multa circa id ab ipō iucūde plata. Aristotelem fluuū esse inquit auri pfluētis. De dialogis Platonis ait: si Iupiter voce vteret, eū non aliter q̄ Platonis dialogis locuturū. Orationū Demosthenis iterrogat⁹ ecquē optima sibi videret. Longissima inqt. qpp̄ q verbū Demosthenicum cōmēti sunt, Ciceroni innitunt, q̄ alibi in eius epistolis ad domesticos quosdā suos scripserat, eos qbusdā orationū suarū locis excidare Demosthenē. Verū iter ceteras laudes, qbus plurimis i eū virū vsus est, id maximū, & oī admiratione dignū, q̄ eas orationes in qb⁹ summā diligētīā habuit, Philippicas in Antonū Demosthenis verbo noīauit. Oīm q eius ætate, aut eloquētia, aut doctrina p̄stitissent, extitit nemo, quē nō vnice diligeret, & aut scribēdo, aut orando celebriorē redderet. Cratippo Peripaterico operā dedit, vt a Casare iā rerū potito Roman⁹ ciuis adscript⁹ foret. Areo pagitarū senatū etiā persuasit, vt illū Athenis degere decernerēt, eosq; impulit vt eū oraret iuniorum studiis immorari, veluti q eā vrbē splendide esset exornaturus. Eiusdē etiā epistole quēdā ad Herodē sunt: itēq; ad filiū aliē, iubētes vt cū Cratippo philosophiē operam daret. Gorgiā rhetorē filii cōsuetudine phibuit, q̄ eū adolefcēre ad voluptates & potus alliceret. Hęc vna ex epistolis suis græcis, itēq; ad Byzantiū Pelopen altera extat, quas iracundia quadā scripserat: in prima dignissime Gorgiā increpās, q̄ mollē ac lasciuā vitā ageret: in altera Pelopē improbat, q̄ adeo defectioris animi foret, vt honores quosdā a Byzantiis oblatos decerni sibi neglexisset. Hęc liberaliter licet, & quadā vbertate lingue, qnq; tñ modestiā excessere. Minutiū em̄ cū e iudicio reū eripuisset, q̄ ille victoria elat⁹ Sabinū domesticū atq; familiarem suū reū ageret, tanta iracūdia adorsus est, vt aduersus eum diceret. Tu ergo Minutiū tua opa euasisti: an q̄ ipse multas tenebras in curia circūfudi? M. Crassum p̄ rostris laudās, cum voto potit⁹ esset, post dies paucissimos eūdē acriter p̄bro laceffiuit. Vnde cum diceret Crassus, nō hoc in loco me nup̄ extuleras: Et certe respōdit, declamādī gratiā p̄ vili materia orationē exercēs. Retulerat Crassus neminē ex Crassis Romē diuiti⁹ annis sexaginta vixisse, mox in huius dicti poenitentiā ductus cū subderet. Quid ad hęc? Tū Cicero, tā blande, inquit, morē cōcioni gessisti, q̄ Romanos noras id grate audituros. Cum retulisset Crassus Stoicos sibi placere, quoniā bonū virū diuitē esse ostēderēt: Vide (inqt Cicero) ne illud magis, oīa in sapiente sita esse. Auaritiē em̄ notā habebat Crassus. Cū alter filiorū Crassi, q̄ cuidā noīe Digno p̄similis erat, & ob id genitrici turpē iniecerat maculā, q̄ Digno cōciliata fuisset, apud Senatū probe & cū laude porasset, interrogatus Cicero qd de Digno censeret: Dignus qdē Crassi est. Profecturus in Syriā Crassus Ciceronē optauit beneuolū sibi q̄ aduersariū magis relinquere. ergo mutuē cōciliationis gratiā Ciceronē adorsus apud ipsum velle cōnare se dixit. quo familiaris actō, post dies paucos, cū quidā e domesticis Ciceronis obuiā facti nunciaret Vatiniū virū male Ciceroni cōciliatū spopōdisse se in eius amicitia atq; gratiā rediturum: Atqui respōdit, & Vatini⁹ apud nos cōnare vult: Aduersus itaq; Crassum talē se Cicero p̄buit. Vatiniū vero q̄ scrophulis tumidū guttur haberet, cū quādā oraret causam, Oratorē appellauit inflatum. Hūc Vatiniū cum Cicero accepisset vita functum, atq; paulo post manifestius nosset eū viuere, male (inqt) p̄reat q̄ male mētitus est. Decreuerat Cēsar vt militibus agri Cāpani diuiderent: sed cū in senatu pleriq; id ægre ferrēt, & L. Gellius vir iā senio cōfectus, hoc se viuēte nō p̄ffurū assereret: Expectemus, inqt Cicero: longius em̄ nō postulat Gellius esse sup̄stes. Vir quidā Octavius Libya, vbi aurē p̄forare mos est, oriūd⁹ dicebat. Cū ergo in quadā causa se nō audire Ciceronem recitantē diceret: quippe, retulit Cicero, aures bene solebas habere foratas. Dicēte Metello Nepote Ciceronem testificationib⁹ suis plures occidisse, q̄ liberasse patrociniis: Fateor, inqt, apud me plus esse fidei, q̄ facundiā. Adolefcēs quidā q̄ in medicata placēta patrē p̄merat, temerario elatus se Ciceronē probris impugnaturum esse iactauit. Tum ad eum Cicero. id a te q̄ placentam malim. Publius Sestius Ciceronem cum patronis quibusdam aliis causā cuidam addixit. cum ergo solus orare, agere, ac dīponere, veluti pro iure suo singula vellet, cognito q̄ mox foret a iudicibus absolūdus, ad eum versus Cicero, fruire hodie, inquit, Sesti tempore. nam die crastina priuatus futurus es. P. Cottā rudis ac tardī ingenii virū, se iuridicū p̄fētē, Cicero aduocatione quadā

De aliena
laude p̄conia.

Scōmata
Ciceronis.

Ciceronis
cū Crasso
simultas.

Scrophulę
Vatiniū.

M. Tullij Ciceronis

apud iudices aduocarat in teste: sed cum ille se nihil scire diceret, forte inquit Cicero de legibus interrogari te putas. Metello Nepote septennumero in quadam altercatione dicente, quod est pater tibi? respondit Cicero, Responsum hanc mater grauiorem effecit. Ferebat namque illius genitricem impudice vixisse. Hic est Metellus tante leuitatis & incostantiae fuit, ut tribunatus sui magistratum linquens, ad Pompeium in Syriam nauigasset, moxque ab eodem incostantior atque incostantior reuersus est. Quare Phylagrum preceptorum suum cum sepelisset, & obsequiosus curiosissime sepulchro maronico coruam superiusisset incidit, hoc dixit Cicero recte factum: Nam hic te volare magis, quam scire docuit. M. Appius cuiusdam defensionis sue procerum egit, memoras eius clientem a se precibus summis suam petisse diligentiam, facundiam, atque fidem. Tu Cicero. Adeo inquit vir ferreus es, ut expertis tot ipsi nihil impederis? Verum in maleuolos siue aduersarios his uti laudatoris oratoris est: at in alios ioci gratia in eisdem, uti se casus obrulerat, effudisse Ciceroni non parua coflauit inuidiam: horum etiam pauca perstringam. Marcum Aquilium binos habentem generos, amboque exules, appellabat Adrastum. Lucio Corta viro vini audivissimo administratione censuram Cicero consulatum petens, cum e labore sitiens circumstantibus vndique comitibus suis clam biberet. Non iniuria timeas inquit ne censor mihi infestus sit, quod aquam bibo. Voconio tres secum filias deformissimas ducenti obuiam factus Cicero, Phoebo, clamauit, extincto hic pignora seminauit. M. Gellius, quem anceps erat rumor non ortum parentibus liberis, cum magna ac sublimi voce quasdam literas in senatu recitasset: Ne admiremini inquit Cicero, nam & hic vnus est proclamatum. Faustus Sylla dictatoris Sylle filius, cum paternas substantias dilapidasset, & gradi aere alieno opprimeret, Ciceronem perscripsit. Tu Cicero. Hanc quam paternam perscriptionem malim. His igitur plerisque oneri Cicero fuit, & hinc hi, qui cum Clodio conspirauere, materiam indignationis nacti ferunt. Erat Clodius vir claris parentibus natus, tum quia etate iunior, & dignitate prestans, & audacia. Is cum amore Pompeii Cesaris coniugis flagraret, clauis eius domum ingressus est vestem ac habitum psaltriis induit. Muliebres enim coetus, tum in aede Cesaris sacrum illud arcanum inaccessum omnino viris agebant. virilis itaque sexus aderat nullus. Spe autem latenti coetum adductus Clodius ob adolescentie suae formam, genasque nondum puberes, turbem immixtus ad Pompeiam ingreditur. Sed cum noctis tenebrae, & adis permagnae aditus ignarum illum agerent, ac inuicem, errore domus palam captum, quidam Aureliam matris Cesaris pedissequa illi obuiam facta nomen rogat. loquor coactus Clodius se Pompeiam pedisse quam inquit, & e coetu Auream nomine querere. Tu illa viri voce intellecta territa proclamat, sociasque aduocat. referatis foribus adsunt ille, & scrutantes singula Clodium comprehenderunt in pedisseque eicella, cui occurrerat, fuga progressum. Hac re vulgata Cesar Pompeiam dimisit vxorem, & de pollutis sacris questio proposita est. Erat Clodio Cicero amicitia iunctus. Nam eius opera tam in ceteris quam ad perfidiam sui capitis in coniuratione Catiline impensissime usus fuerat. Sed cum inniteretur Clodius apud iudices arguere sese die patratum sceleris in remotissimis ab vrbe locis diuertisse, Cicero aduersus ea testatur est, asserens eum tunc se domi conuenisse, & quod certissimum erat serio se cum collocutum. Creditum est Ciceronem, non tam ex re ipsa id testatum, quam quod Terentiae coniugi se purgatum voluisset. Ea enim astuabat odio Clodium, ob eius sororem Clodium, quam aspirare ad nuptias Ciceronis videbat, conciliatione ac opera Tullii in primis familiaris ac domestici Ciceronis. Hic enim frequentiori consuetudine salutandi atque conueniendi Clodium (non enim habitabat procul) eius rei Terentiae suspicionem iniecit. Quare Terentia cum difficilis esset ingenii, & sui coniugis facile princeps, virum inflamauit, impulitque ut in Clodium testaretur. Ad hoc nonnulli boni ac precipui viri peruriam, largitiones, versutias pudicarum in eundem testati sunt. Lucullus ancillas in medium duxit, quam affirmarunt Clodium cum apud se domi habitaret, iuniori sorori commiscuisse. Rumor propterea preceperat, eundem esse se coniuxisse reliquis binis sororibus suis, quarum Martia Rex Terentiam habebat vxorem. alteram Metellam Celer Quadratem cognouit, quod quidam ex his qui eam amabant, per argenteis in illius loculum aureos nummos imisisset. Est enim nummus ex aere minutissimus. Hec iter ceteras sororum certiori fama Clodium vrgebat. Dum ea gererent, a plebis non nihil aduersus eos qui in Clodium testati essent, offerebant. Vnde percussi metu iudices se munere perfidias: eorumque nonnulli cum sententias ferret confusis characteribus scriptas tabellas ptulere. Non tamen plures hec fuerunt, quam Clodium liberarunt. Rumor fuit largitionem his intercessisse. Vnde Catulus obuiam iudicibus factus, perquam recte inquit iudices perfidiam postularis, timetes scilicet neque vobis argentum abripet. Clodium etiam cum Ciceroni exprobraret quod ipsius testimonium apud iudices nihil fidei habuisset: id responsum accepit. Mihi enim inquit Cicero quicquid & viginti iudices fidei prebuere. tot sententiae te damnarunt: tibi vero triginta non credere: ante quippe liber ab his ipsis non euasisti, quam precium solueres. Atque interrogat Cesar cur res

Proclaman
tes.

Clodii in
cestus.

Quadrans.

Vita ex Plutarcho.

puerum vxore, cum adulterium non assereret: Nam decet (inquit) Cesaris thorum non tam crimine, sed & criminis suspitione carere. Absoluto itaque ab eo reatu Clodio, moxque designato Tribuno plebis, animo aduersus Ciceronem iniicit, omnia simul mouens, omnesque ciues simul in illum incitans, quippe plebis animos, quod obsequium illis magistratum suum preberet, in sententiam suam allexit. Preterea utriusque consul non mediocres puicias decreuerat, Pisoni Macedonia, Gabinio Syria: multosque, qui priuati hactenus vixerant, ad publicos honores acciuit. Circumseptus ipse validissimis seruorum & familiarium copiis incedebat. Preter hec Triuuiorumque tum in urbe plurimum poterant: Crassus palam Ciceroni aduersari, Pompeius utriusque blandiri: Cesar expeditioni aduersus Gallos irederet. Trepidus ergo Cicero licet beneuolentiam Cesaris desperet, eumque ob rem Catiline sibi existimaret insensum, tamen metu coactus ad ipso impetrat uti secum iret legatus in Galliam. Eo pacto intelligens Clodius Ciceronem suum subterfugere tribunatum, cum eodem beneuolentiam simulat, atque in Terentiam omnem hominum dissidium causam iniicit. in illius memoriam incidens, non nisi pie, ac clementer in eum loquatur, veluti secum non odio, sed omni humanitate flagraret. Sic ergo ea dissimulatione metu Ciceronem omnino liberat. Quare Cicero existimans se Tribuno conciliatum, legationem Cesaris pactam abnegat, sequens ad publica vertit. His igitur incensus Cesar, Clodium aduersus Ciceronem puocat, Pompeiumque fere a Cicerone semouit. Preterea in Cicerone restatus est contra fas, atque maiorum leges Leticum, ac Cethegum, ceterosque absque iudicio danatos carissos esse, id est, in Cicerone delatum est. Quare actus in iudicium Cicero huius criminis reus, nec a mediocri potestate uiris oppressus, veste atram assumit, & plente coma plebe orare, & supplex ambire cogit. Tum per urbem vicis undique factus obuiam illi Clodius uiris comitatus in omnem audaciam atque contumeliam pronis, uicem Ciceronis illudere, & turpiter gestum illius omnibus probris uirgere: interdum etiam lutum lapidesque iactantes supplicationibus illi obstrepere. Cum Cicerone plurimum, omnes fere multitudo equestris ordinis, vestes commutauit. Preterea viginti prope modum millia iuuentutis Romanorum, non enim minor erat horum numerus qui illi assistebant. promissis etiam comis passim per urbem faces effundere. Senatus erat frequens, ut decerneret populum ueste ueluti ex publica modestia mutare. Sed consules cum diuersa sentiret: preterea Clodius cum circa curiam paludatus satellitibus omnia terrore replet: e senatu prorupere nonnulli ordinis senatorii, qui laceris indumentis tumultus specie dederunt. Denique cum neque misericordia, neque pudor quicquam ualere, quoniam oporteret Ciceronem aut exule fieri, aut ferro rem decerni, ad Pompeii auxilium irum est, qui consulo ab urbe semotus iuxta Albanum agrum sponte diuerterat. Ad eius operam imploranda primo Piso ipsius gener profectus est, post ipse. Sed cum eum presensiret adesse Pompeium, eius conspectum minime protulit. Nam graui ipsius uiri pudore opprimerebat, quod modo duas contentiones atque certamina sui gratia subiisset, multaque per republicam iuxta sententiam administrasset. Cum ergo esset Cesaris gener, ueteres gratias Ciceroni repertenti negauit, egressusque postico colloquium Ciceronis minime protulit. Quare perditus a Pompeio Cicero nudus ac derelictus ad operam consulum profugit. Gabinium animo indefesso & pertinaci ad ferenda singula Ciceronem impellere, contra Piso illum hortari uti desisteret a coeptis, ut furori Tribuni cederet, ut tempore uicissitudines ferret, ut in tantis seditionibus que ex ipsius capite urbi emergere posse uidebant, iterum patrie salus fieret. His promouit Cicero necessarios suos quod salubrius actus sit consulit. Lucullus eum manere ueluti demum uicturum censebat. Alii ipsum abire: quod mox sedata rabie Clodii populus eius desiderio esset flagrantur. Hec eadem Cicero ipse approbas, Palladis signum, quod domi locatum non pro Palladis signum a Cicerone dicatum. Ciceronis exilium.

Cicero reus,

Palladis signum a Cicerone dicatum. Ciceronis exilium.

M. Tullij Ciceronis

subtristis tñ & moestus vitã agebat: & veluti q̄ insano quodã amore torqueret, p̄sepe ad Italiã oculos flectens, ita tenuis, ita sua dignitate eiectus videbat, vt existimaret nemo virũ i primis eruditũ, ac tot i studiis s̄arũ obuersatũ eũ extitisse. Preces nõnullas egit vt nõ orator, sed plis vocaret. Aiebat. n. phiam ob se ipsam, sed oratoris facultatẽ, nõ nisi quãtũ forẽsibus negotiis necessariũ fuisset, se cõplexũ. Arduũ q̄p̄e & igẽri gloria dignũ aiox affectus secludere, multa rũq̄ rerũ passiones euellere, cũ i negotiis ciuilib⁹ multa cõsuetudo ac familiaritas multa fuerit: nisi adeo q̄s cõsulto vixerit, vt i his q̄ gerẽda sunt, ita oino extra ferat, vt negotioꝝ nõ affectuũ princeps sit. Ceterũ Clodius eiecto Cicerone icẽdio tradit ei⁹ villas, icẽdio dat ei⁹ domũ, ibiq̄ Libertatis tẽplũ erigit. Reliquas vero bonoꝝ suoꝝ substãtias haste subiicit: q̄ licet p̄ ite gros dies assidua voce p̄conis p̄nũciarent, tñ nemo iuẽtus est, q̄ rei cuiusq̄ foret empor. Hac igit̄ indulgẽtia elatus Clodius primatib⁹ vrbis terrori fact⁹, vallatusq̄ a plurimis e plebe viris in oẽ facinus atq̄ p̄brũ erũpere patissimis, aim i Põpeiuũ vertit: q̄dã illi⁹ acta, q̄ i exercitu nup ediderat, scindẽs. Quare Põpeius egre id ferẽs, se torq̄re, q̄ Ciceronẽ exulẽ fieri passus eẽt, mẽteq̄ mutata de illi⁹ reditu cũ necessariis suis agitatur. Sed obsistẽte his Clodio placuit Senatũ nihil sancire, nihilve publicũ agere, donec Ciceronis reditus statuatur. Igit̄ cũ cõsules, q̄ Lẽtuli & Cerhegi, ac socioꝝ asserebãt cãm, diuersa molirent, orta seditio adeo iualuit, vt tribunũ de foro sauciu abirẽt, & Q. Ciceronis frater extrema passus iter cadauera susus latuisset. Hic animi plebis coepe flecti, primusq̄ Annius Milo tribun⁹ ausus est Clodiuũ vi ad iudiciũ trahere. Ad Põpeiuũ plebei p̄multi, p̄terea e municipiis nõ pauci cõfluxere, q̄b⁹ circũseptus ipse sublato e foro Clodio ad ferẽdã sentẽtiã de reditu Ciceronis ciues cõuocat. Ferẽt populũ nihil vnq̄ tãto oim cõsensu statuissẽ. Decreuit p̄terea senatus, certãs nõ iserior eẽ illi beneficio, oẽs ciuitates, q̄ Ciceronẽ i exilio fouissent, ornate laudib⁹: domũq̄ ac villas, q̄s Clodius cõbusserrat are publico reparari. Itaq̄ decimo exiliũ sui mẽse redit Cicero, cui singuloꝝ tãta læticia, tãto studio obuia itũ est, vt q̄d ab ip̄o memoratur, se Romã Italiẽ humeris reportatũ, res ipsa supauerit. Crassus etiã q̄ ante q̄ Cicero exul fieret isensus illi fuerat, lætis animis ip̄si occurrẽs, i amicitia reintegrat⁹ est. licet hoc iniceret filio Publio, q̄ Ciceronis zelo estuabat. Paruũ deinde post t̄ps cũ obseruasset Cicero Clodiuũ abesse Roma, plurimis comitatus viris i Capitoliuũ p̄fectus tabulas tribunitias, i q̄b⁹ ea q̄ Clodius magistratu suo administrarat, seruabant, eiecit. Q̄d cũ Clodius q̄teret, istabat Cicero illũ assereẽs cõtra leges ex ordine patricio tribunatũ adissẽ, ob idq̄ nihil administratiõis illi⁹ eẽ validũ. Sed p̄motus his Cato Ciceroni istat, nõ gratia vti ferũt Clodii, sed rẽ idignã grauẽq̄ atq̄ violẽtã Reip. ratus tot decreta, cũctasq̄ administratiões publicas senatũ icassum reducere, i q̄b⁹ erãt acta, q̄ idẽ ipse questor Cypri atq̄ Byzãtũ egerat. Ab ea igit̄ spe deiectus Cicero paululũ aduersus Catonẽ sensit, non vt in apertũ odiũ itũ sit, sed vti mutua beneuolẽtia obscurius vsi foret. Post hęc Milo Clodiuũ cõfodit, reusq̄ parricidii actus, patronũ sibi Ciceronẽ cõstituit. Verũ timẽs senat⁹, ne ex piculo Milonis clari i primis, & tũc iracundi ciuis, q̄cũq̄ tumultus vrbis excitaret, Põpeio mãdat sibi curẽ eẽ hãc cãm, curaret q̄ vt ip̄one iudicibus libera potestas iudicãdi sit. Noctu ergo Põpeius cũ forũ armatis militibus cinxisset, primũ Milo, ne Cicero tãtoꝝ cõspectu subita nouitate p̄cussus, p̄ se min⁹ iuctũ da oñone certaret: illi psuasit vt i lectica delatus i forũ i ipsa cubãs q̄sceret, donec cõuenissent iudices, & curia frequẽs esset. Cicero nãq̄ nõ i armis tãtũ fuissẽ trepidus ferẽt, sed ex tãta exercitatione nõ adeo cõpositus q̄n ad orãdũ nõ ita timẽs p̄geret, vt vix a motu corporis, tremituq̄ desisteret. Oraturus p̄ Lucio Murena, q̄ sub Catone reus agebatur, cũ intellexisset Horatẽsiũ ex oñone sua i eadẽ causa splẽdide recitata, elatũ gloria, nullã p̄tẽ noctis quieti indulsit, vigiliis & meditationib⁹ anxius ne i dicẽdo iserior cẽseret. Ceterũ ad agẽdã cãm Milonis Cicero læticia aggressus viso Põpeio, q̄ curiẽ veluti in exercitu sublimia possidebat: visis aut̄ armis q̄ vndiq̄ fulgebãt, stupore cõfusus est, tãdẽq̄ tremẽs, ac voce vix faucibus euulsa trepide sermonẽ incepit, reo ip̄o Milone summa audacia assistẽte certamini, nec dignato mutare comã, nec mutare vestẽ, q̄d dãnationi suẽ nõ paruã p̄buisse materiã traditur. In eo tñ stupore Cicero magis ob salutẽ Milonis piclitãtis affect⁹, q̄ timidus iudicatus est. His actis, p̄ Crasso iuniore, q̄ ap̄d Parthos obierat, augur designat. Deinde p̄cõsul puiciã sortit⁹ Ciliciã, exercitũ xii. milliuũ peditũ, duorũq̄ milliuũ sexcetoꝝ eq̄tũ traicit, iussus Cappadociã Ariobarzani regi recõciliare, eiusq̄ volũtati reducere. hęc ipse placide, & absq̄ cõgressu pugne cõposuit: ac Cilices, q̄ ob cladẽ Romanõꝝ a Parthis illatã, Syriẽq̄ tumult⁹ efferebant, administratiõis suã mãsuetudinẽ placat. Munera ibidẽ a regib⁹ sibi oblata tenuit. Preterea puiciẽ populos ab epu

Ciceronis
domus in
censã,

Q. Cicero-
nis piculũ,

Decimo
exiliũ mẽse
reductus
Cice,

Milo Clo-
diũ occi-
dit.

Ciceronis
timor in
orando,

Cicero Pro
consul.

Vita ex Plutarcho

larū stipēdiis soluit. Idē diebus singulis iucūdiōres e puīnciā viros nullo apparatū, sed libera liter cōiūio adhibuit. Eius domus ianitore oīno libera: ipse cubās a nemine visus est, sed ma rutina luce, aut stās, aut circūambulās iuxta cubilis suī locū, dexterā his dabat, q ad se saluta tū īgrederent. Iracūde nulli iurgio laceffitus, aut dānatus iprobe fert. Multa publicorū, q fur tiue subrepta fuerāt ciuitatib⁹ reddidit, ac obnoxios nihil vltra p̄ffos ī sua dignitate serua uit. Pugne nō expers. Latrocinia, q̄ circa mōtē Amanū īfidebāt, ī fugā egit. Qua victoriā Impē rator a militibus salutat⁹ est. In qua re, ne id frustra retulerim, Celsius orator cū rogasset, vt ad quoddā spectaculū Pantheras sibi Romā e Cilicia mitteret, Cicero venuste p̄motus reb⁹ a se gestis ī Cilicia nō eē Pātheras respōdit, sed ī Cariā effugisse, dedignatas q̄ ceteris pacē agētib⁹ ille solū bella p̄ferrēt. Ceterū puīnciā decedēs Cicero Rhodū nauigat. Inde veterū cōsue tudinū desiderio capt⁹ Athenis plusculā morā egit. Vbi viris eruditōe p̄cipuis ī colloquiū adhibitis, beneuolisq̄ grate p̄salutatis, laudib⁹ Grēciē cōmode exornatus, Romā rediit iamā veluti quodā icēdio bello ciuili estuāte. Verū senatus cū sibi triūphū decerneret, gratius sibi inge fore cōposita intestina seditiōe se triūphū Cēsaris seq. Interea priuatim cōsiliis diligētē operā p̄buit: prim Cēsari scribēs: p̄ti Pōpeiū orās, vt vtrūq̄ pacaret. Sed īsanabile vulnus mox patuit. Cēsar, n. vrbē īuadit. Pōpeius plerisq̄ clarorū & optimorū ciuū comitatus, hāc deserit. Ex quo Cicero fugā illoꝝ linq̄s addi p̄tib⁹ Cēsaris visus est. Anceps tñ ac vtrūq̄ discussus quedā signa suē mētis apuit. Scribit, n. in epistolis quo se verrat ambigere, honestā & pulchrā belli materiā apud Pōpeū eē. Cēsare meliori re vti, seq̄ salubrius necessariis p̄seruare. Habeo igit quē fugiā, quē sequar nō habeo. Inter hęc Trebatius vir Cēsari familiaris p̄ eplās Cicero nē hortat ad Cēsaris beneuolētiā, eūq̄ ad spem successuū cōmunicādā iūitat. Qz is ob ei⁹ se nectutē abnueret, admonet vt ab ambob⁹ lōge femorus ī Grēciā p̄gat, ac ibi gerē agat. Tū ad miratus Cicero q̄ Cēsar ipse nō scripserit, itacūde respōdit, se nihil Rep. indignū acturū. Hāc apud eplās eius īuenire fas est. Ceterū Cēsare Hispaniā petere, Cicero ad Pōpeū nauigat. hūc ceteri grate fuscipiūt. At Cato amotis p̄cul arbitris, multa cū illo q̄tus est, q̄ adhereret Pō peio: asserēs sese nō cōmode quā p̄tē primū elegisset posse relinq̄re. Ciceronē si Romē māfisset rerū euetui se cōponēs, patriē saluberrimū, & amicis vtilissimū futurū, causa nulla inquiring illū Cēsaris hostē factū, & piculū tāti p̄cipē. Hi sermones maxime Ciceronis flexere aīos: vñ operā dedit, vt Pōpeius ad magnificū nihil eo vsus sit, materiā ipse p̄hibēs, nec animi mutatio nē lōge dissimulās. Apparatū nāq̄ Pōpeiū floccipēdere, eius crebras cōciones clā moleste habe re, socios nulla causa plerūq̄ Lœdoriis carpere, siue p̄ iocū eludere. Idē castra pambulās frōte mœstitiā simulare, nemini ridēdus, ceteris inopinato risum ludūq̄ suggerere. Ex his q̄dā reru lisse idignū nō arbitror. Cū Domitius virū quedā aciei p̄fecisset, & eū laudib⁹ p̄seq̄ret, q̄ morib⁹ eēt pius ac iteger, quid ergo, ingt Cicero, ipm tuīs tutorē liberis nō p̄seruas! Quidā The ophanē Lesbiū, q̄ tū erat ædilis, laudib⁹ efferebāt, quoniā Rhodios ī amissione clavis optime solatus ofone suauissima foret. ad qd Cicero, q̄ optimū (ingt) est Grēcū hūc ī castris magistra tū habere. Cēsar reb⁹ secūdis vsus cū p̄tes aduersas obsidione p̄meret, memorāte Lētulo audi uisse se Cēsaris beneuolos mœstos ac furentes esse, eos, ingt Cicero, dissentire Cēsari dicis. Cū Mancus, q̄ ex Italia nup accesserat, referret Romē famā īualefcere, Pōpeū obsidione vrgeri, ob id nauigasti (ingt) vt id aspiciēs crederes! Referēte Nōnio post cōflictū optimā spē haberi li cere, q̄ septē aquilē ī castris Pōpeiū captē eēt, recte (ingt) moneres, si nobis aduersus picas pu gnādū foret. Labienus q̄busdā diuinationib⁹ nixus, cū assereret Pōpeū supaturū, hac ergo spe duct⁹ (ingt) castra nup amissimus! Expedita Pharsalica pugna, vbi ob malā valetudinē Cicero nō affuit, cū fugisset Pōpeius, Cato frequētes copias classēq̄ p̄ magnā Dyrrhachii tenens, Ciceronē iuxta morē & dignitatē cōsularē exercitū p̄esse rogauit. Sed cū nō tātū id negauit ser Cicero, verū oīno militiā fugeret, p̄ditor a iuniore Pōpeio ac plerisq̄ appellat⁹ est: strictis q̄ ī se gladiis circūuētus trucidat⁹ obiisset, nī Cato instās eū ī exercitu erectū trāstulisset. Hic igit Brūdusū p̄fectus aduētū Cēsaris ob res Asiē ac Aegypti tardatē eū ibi morat, donec nū ciatū e Cēsare Tarētū attigisse. ac terrestri gressū Brūdusū p̄git. timēs aut virū victorē, & īn sensum ī multorū cōspectib⁹ expiri, tñ p̄ter dignitatē nec loq, nec qcq̄ agere īpulsus est. Nā Cēs ar vt eū cōspexit multo añ ceteros occurrētē, descēdit, eūq̄ grate p̄salutauit. Deīde plurima solus cū illo alloquēs quorūdā stadiorū cōtinuū iter egit. Ex hoc tpe Cēsar tā firma tāq̄ gra ta beneuolētiā aduersus eū vsus est, vt cū ille de laudibus Catonis edidisset, cōtra rescribens Cēsar in ope Ciceronis eloquētiā, ac virā integritatē celebrās, eū Pericli simile dixit, & ab eo

Lœdoriē;

Ciceronis
scōmata.

Ciceronis
periculū.

M. Tullij Ciceronis

- Anticato- nes.** linearū vim expressam esse mōstrauit. In Ciceronis Cæsaris Anticatores appellatur. Fess̄ etiā in causa Q. Ligarij, q̄ & ipse vnus ex aduersariis Cæsaris habebat, patrono Cicerone, Cæsare ad beneuolos suos versum dixisse. Vir ille diu malus nosterq̄ hostis pbat̄. sed qd̄ iterim nos impedit Ciceronē audire! At cū orare Cicerō cœpisset, tāta oratiōis varietate, tāta grā admirabilis fuit, vt Cēsar ī colores plurimos vultū verterit, manifestūq̄ foret oēs aī sui mutatiōes mirē potuisse cognosci. Pharsalicā rādē pugnā cū orator attingeret, ille velut amēs corpore exiuit. Libellos p̄terea quosdā e manib⁹ fluxisse tradit. Quare Cæsar orationis vi coactus reū crimine liberat. Ceterū ex hoc tpe Cicerō Rēp. ī monarchiā mutatā aspiciēs, publica misit, ac operā iunioribus p̄buit, q̄ philosophiē studiū adorti forent: ex horū etiā ferme cōsuetudine (qm̄ ī nobilissimo gnē ortū ducebāt, & clari ī primis erāt) iterū ī Rep. plurimū potuit. Verū interea ei⁹ erat studiū phiē dialogos cōdere, siue trāsferre: p̄terea singla dialecticorū & physicoꝝ vocabula ī latinū eloquiū, hic, n. prim⁹ (vt aiūt) phātafiā, Atomū, cōtinuū, īdiuiduū, vacū, aliāq̄ huiuscemodi cōplura vocabula, hactenus latinis insueta, nota & appellanda dedit.
- Vocabula a Cicerone vsurpata.** Poetica iterdū ex īgeniū facilitate ioci gratia vsus ē: qua aliqñ cū caluisset, p̄ noctē qngēta carmina narrat̄ edidisse. Eius vero t̄pis p̄tē maximā agēs apud Tusculanū agrū, cui dā ex suis familiaribus scripsit se ducere vitā Laertis, iocatus in hoc, ceu solitus est in ceteris, seu q̄ rerū ciuiliū desiderio motus p̄sentib⁹ affligeret. Perraro iterea urbē accessit: idq̄ tm̄ vt Cæsare salutarer. Frequētī vero in cōcione primus adesse, ac dicēdo nouū q̄cūq̄ cōtinuo ad Cæsaris gloriā adoriri, quēadmodū illud cū deiectē & fractē Pōpēii imagines iussu Cæsaris in pristinā dignitatē essent restitute, inq̄: Pōpēii statuas figēs Cēsar, suas firmat. Meditatus vt fess̄ patriæ historiā stylo cōplecti, vbi multas Græcorū tū fabulas, tū orōnes imiscere decreuerat, eā inuite dimisit publicis, ac domesticis curis affectus, quarū nōnullas & ipse spōte subiit. Primū enim
- Terentia repudiū.** Terentiā repudiāuit vxorē, q̄ adeo negligētior fuisset eius, vt cū in expeditionē p̄ficeretur, inops necessarij cōmeatus abierit. Præterea cū ī Italiā inde rediisset, ea nō nisi molesta & turbulēta potitus est. Brūdiū etiā cū ipse longā ageret morā, illa nec eo p̄fecta est, & illuc p̄gētē Tulliolā tenuiori comitiua īpensaq̄ dimisit. domū ad hęc oīm vacuā, ac desertā, atq̄ alieno onustā fecit. Hęc repudiū causē ferunt potiores: quas cū negaret Terētia, ipse lōga oratione p̄bauit. Hoc acto paucos īde post dies virginē duxit vxorē, captus (velut aiebat Terētia) illius forma: sed vt Tiro libertus refert, vt aris alieni soluēdi potestas eēt. nā ea puella p̄diues erat, & eius substātijs sub tutoris fide seruabat. cū iterim ob multa millia q̄ debebat, adesse beneuoli, istare, sollicitare, vt eā licet nōdū viro maturā despōsaret, seq̄ illi⁹ dotib⁹ p̄grādī are liberaret. Antoni⁹ vero ī his, q̄ aduersus Philippicas scripsit, has memorās nuptias, illū vxorē apd̄ quā senuerat, īdigne expulisse tradit, simulq̄ ī eū iocat⁹ ē, tāq̄ iertis, & mollis viri rē ipi⁹ domesticā mordēs. Post hęc paucis ferme dieb⁹ ei⁹ filia, q̄ post excessū Pisonis prioris viri Lætulo nupserat, ex p̄t̄ agustia morit̄. Ad sunt igit̄ beneuoli, ad sunt familiares, vndiq̄ cōueniūt p̄hi Ciceronē exhortaturi, vt equo aīo filie mortē ferat. Nā hui⁹ doloris habitus īpaties est. vñ q̄ noua vxor letari obitu Tullie visa est, illi repudiū dedit. Sed apud domestica Cicerō laborauit. Ceterū cōiurationis ī Cēsare exps fuit, q̄q̄ iter b̄nuolos Brutī habere, & p̄ntia ægre ferret, ac plerisq̄ nō īferior Rēp. pristinā cupet. Pertinere aut̄ viri illi⁹ naturā ceu audaciē ī opē, ac ei⁹ aratē, ī quā robustissimis etiā viris solēt aī maxie deesse. Verū vt Brutī atq̄ Cassiī patrata res eēt, & beneuoli Cæsaris cōuenissent, iterū ītestini tumultus ē orta seditio. Quare Antonius q̄ cōsulatū agebat, cōuocato senatu cū ad cōcordiā breuiter qdā cōcionatus esset, Cicerō p̄ tpe multa disseruit, senatū suadēs vt Athemiēsiū exēplo abolitionē rerū Cæsaris ageret: p̄terea Bruto & Cassio puincias decerneret. Sed horū nihil adimpletū. Nā plebis aī cede Cæsaris exaspati, vt cadauer ipm̄ p̄ mediū forū elatū aspexere: ad hęc cū extulisset Antonius Cæsaris vestē sanguine sparsam, ac vndiq̄ p̄foratā gladiis: furore cōmoti, p̄cussores Cæsaris q̄ ritāt, īde ardētib⁹ facib⁹ eorū domos icēdiis poscūt. Sed illi īminēs piculū puidētes effugiūt: comitesq̄ nōnullos auctoritate primos clā īmorati urbē reliquūt. His extēplo Antoni⁹ elatus est, ac veluti dñaturus vrbī, oīb⁹ timorē eē cœpit, Ciceroniq̄ maxime. Nā potētiā suā in vrbe iterū firmā aspiciēs, & aduersus auctores cedīs tēpus offerri, cœpit moleste angī p̄ntib⁹, p̄buitq̄ suspitiōnē dissimilitudinis vite aīq̄ sui īmutati. Quāobrē id aīaduertēs Cicerō, enixe instat vt Dolabellē legatus cū eodē ī Syriā nauiget. Sed Hircius & Pāsa viri clari & optimi Ciceronis zelo icēsi inīturi cōsulatū post Antoniū ne se deserat orare, q̄ Antoniū opprimere p̄ntē eo suscepissent. Quare Cicerō nō oīno diffidēs, q̄q̄ id ēt parū crederet, Dolabellā missū fecit.

Vita ex Plutarcho.

Inde data fide Hircio se Romę affuturū cū cōsulatū iniret, Athenis estiuā ducturus solus nā uigat. Sed in itinere ipō cū morā tereret, & noui sermones (vt assolet) ab vrbe ferrent, pœnī tuisse Antoniū, eūq; mire mutātū, ac oīa senatuscōsulto agere, tractareq; p̄terea vt recte singula cōponeret, vrbē ei⁹ idigere p̄ntia: secū q̄stus q; nīmīū sui caut⁹ eēt, Romā repetit, nec p̄mū spē sua decept⁹ ē. Tāta. n. ciuū copia sibi obuīā itū ē, vt ī ei⁹ īgressu circa fores, circa dexteras dādas, circa salutatiōes itegra ferme diēs cōsūpra sit. Postea vero Antonius cū senatū cogeret aduocato Cicerone, nō paruit: sed cubās simulauit se ex pelagi laborib⁹ & valetudīe impediri. Nā suspitio īfidiarū ī ipā via nūcio quodā accepta eū ī senatū ire vetuit. Hoc Antoni⁹ nō leuiter tulit: sed eū pbris laceffens, milites extēplo misit, q; aut illū adducerēt, aut domū icēderēt. Sed his cū obstarēt nōnulli, p̄cibusq; īniterēt, Antoni⁹ vadimoniis cōtēt⁹ geuit. Deiceps primores vrbis placide reliquū tps duxere palā, illi vero aduersātes, nec oīno sibi nō cauti, donec iunior Cēsar ex Apollōia ī patriā rediit, & hereditate Cēsaris adita cū Antoniō ī nō puas cōtētiōes erupit, cū Antoni⁹ ex cēsū Cēsaris gnquagita & ducēta millia gr̄is sibi dī riperet. Ex his Philipp⁹ Iunioris Cēsaris vitric⁹, & Marcell⁹, q; sororē eiusdē duxerat, cū adolefcēte Cēsare ad Ciceronē p̄fecti cōueniūt, vt apud senatū, & apud plebē Cicero verbo facto q; cām adolefcētis affirmaret. cōtraq; adolefcēs pecuniarū & militū copiis defēsiōnē sibi Ciceronis assumat. Iāiā adolefcēs plerosq; militū Cēsaris circa se habere, & Cēsaris p̄tes oī studio ad sese recipere. Ferūt Ciceronē nō īgrate b̄nuolētīā Cēsaris iniuisse, q; eū antea diuino quodā sōnio illexisset. Nā Cēsare atq; Pōpēio nōdū vita fūctis, Cicero p̄ getē vidit sese monitū ī capi- toliū vocare ordinis senatoriū liberos, ceu Iupiter ostēs⁹ q; vn⁹ ex illis foret, q; rerū eēt poti- tur⁹. quocirca ciues solliciti currere, & iuxta tēplū assistere, pueri vero oēs circūsedere, filētiū q; agere. Patēfactis iterea forib⁹ tēpli q; p̄ ueroq; vicissim surgere vis⁹, ac Iouē adire. tū Iupī- ter quēcūq; aīaduertisset, mcestūq; repulisset, ī vnico solū fix⁹ dexterā portēdēs, O Romani, ī- gr̄, hic p̄iceps fact⁹ finē belloq; ciuiliū vobis īponet. Hoc sōnio stupefact⁹ Cicero imaginē pue- ri reqrēs, cū ipm nihil oīno nosceret, aīo eā īp̄ssit. Cūq; p̄ diē descēdisset ī cāpū Martiū, visis pueris, q; pactis ludis iā abibāt, puerū, quē ī somnis viderat, aspicit. Quare aīo p̄culsus puerū cōuenit, eūq; rogat qb⁹ parētib⁹ nat⁹ sit. Erat ille Octauiō p̄re, q; vir nō āple clar⁹ fuerat, ex Ac- cia sorore Cēsaris ort⁹, ex quo Cēsar liberis carēs facultates suas, domū, familięq; nomē testa- mēto illi reliq;it. Ex eo igit̄ sōniū tpe ferūt Ciceronē cū Cēsar obuīā sibi fieret, accurate eū cōue- nisse, cōtraq; illū Cicerōis b̄nuolētīā grate fouisse. Fortuna p̄terea quadā Cēsare ortū memo- rāt Cicerōe cōsulatū administrāte, q; oīno p̄rias fuisse cās ad mutuā b̄nuolētīā tradūt. Quare & odio Antoniū, & ob suā naturā, gl̄ie desiderio flagrātē, q; existimaret ex potētia Cēsaris sese vrbī p̄cesse, Cicero ita se adolefcēti subiecit, vt eū qnq; patrē appellauerit. ex quo stomachās Brut⁹ ī epl̄is ad Atticū Ciceronē increpat, q; Antōiū metu Cēsari blādiēs, nō libertati studere, sed domesticū sibi dñm facere viderēt. Sed nihilomin⁹ Brut⁹ Cicerōis filiū, q; Athenis phīaē operā dabat ad sese recipiēs, eū ī primis dignitatib⁹ habuit, eoq; ī pl̄imis vī⁹ ipm strenuū red- didit. Cicerōis vero potētia tūc ī vrbe maxie claruit. Nā iuxta mētē suā seditiōis auctorē eie- cit Antoniū: & ābos cōsules, Hirciū, atq; Pāsā in illū ab vrbe cū exercitū misit. Suasit p̄terea senatū lictores, ceteraq; ipiū ornamēta Cēsari dari, veluti q; p̄ p̄ria eēt certatur⁹. Verū deuictō Antōiō, & vtrīsq; cōsulib⁹ Theffalica clade cēsīs, oēs militū copię ad Cēsare cōueniūt. Quare metuēs senat⁹ virū iuniorē, fortunāq; q; splēdide vsus fuerat, largitiōe tētavit ei⁹ exercitū re- uocare, illiusq; potētīā scīdere, veluti Repu. tot copiis neq; opus eēt cū fugisset Antonius. Quāobrē territ⁹ Cēsar ad Ciceronē mittit, q; eū oraret, sibiq; suaderēt, vt operā ipēderet ad cō- sulatū ābob⁹ cōmittēdū. quo si potiret, affirmaret: Ciceronē vt placitū ei eēt reb⁹ vsurū, seq; adolefcētē ipi⁹ curę se daturū, noīs gl̄ia illectū cōtētūq;. Hac simulatiōe primatū Cicerōis fo- re passus ē, res ipā tū eo tēdebat, vt Ciceronē ad petēdū cōsulatū ipelleret, comitia vtrīsq; cō- ciliaturū. Elat⁹ ergo his nūciis Cicero, vir senex a iuniorē decept⁹, senatū atq; cēturias illi p̄- buit. extēplo a b̄nuolis laceffit⁹, ac nō mlto post itelligēs se pplī libertatē ac sese pdidisse: nā inī- to cōsulatu potētior fact⁹ adolefcēs Ciceronē missū fecit, ac Antonio Lepidoq; cōciliatus, co- pias ī vnū coegit, & veluti cēsū quēdā triuūiri īperū orbis sibi p̄titi sūt. p̄scriptiōis p̄terea ta- bulas vltra ducētoq; ciuū edidere, ī qb⁹ Cicero cā pl̄ime litis fuit. Nā Antoni⁹ nihil cōuētio- nis oīno ratū habere, nī prim⁹ ille p̄scribere, Lepid⁹ Antōiō sese iūgere. Sol⁹ Cēsar ābob⁹ sū- ma vi obniti. Triduo itaq; circa ciuitatē Bononiā horū scelerata colloquia habita sunt, quo loco apd iterlabētē fluiū singuli castra locarāt. Ferūt dieb⁹ primis Cēsare p̄ Cic. certasse enī

Ciceronis
somnia de
Octauiō.

Cēsaris
Augusti
parentes.

Triuūira-
tus cōstitū-
tus.
Proscri-
ptio Cice-
ronis.

M. T. Ciceronis

xius, victū tādē die tertia virū omīssisse. Oīm cōpēsatio sic demū habita ē. Cēsar Ciceronē, Lepidū Paulū fratrem, Antoniū L. Cēsare auūculū suū, alios aliis cōcessere. Sic ergo eorū furor & ī domita rabies oī īgenio hūanitatē exciderūt: ostēderūt magis nullā eē ferā vastiorē hoīe, cū licētiā affectuū nactū sit. His pfectis Cicerō, q̄ cū Q. fratre apud agrū suū Tusculanū diuertebat, audita pscriptiōe statuit Asturā ad maritimū quēdā ipsi locū p̄gere, vt inde īgressi pelagus in Macedoniā Brutū cōueniāt, qm̄ iā rumor erat victorē eē. Ex īngēti ergo mōestitia defecti virib⁹ se deferēdos lecticis tradūt: in qb⁹ p̄ ipm̄ iter siue īmorarent, siue eas mutuo p̄pinquarēt, simul lugere ac vlulare. Quint⁹ p̄cipue aīo magis vexari: cui cū subiisset ī mētē se cōmeatū nullū habere, q̄ ēt Ciceroni tenuissim⁹ erat, tuti⁹ visū ē, vt Cicerō fugā p̄riperet: Quintus domū ea grā p̄curreret: vñ apparatior extēplo rediret. Hęc cū iter se firmasset, alter alterū cōplexi cū sūmo luctu disūcti sūt. Inde dieb⁹ paucis Quint⁹ ipse a familiarib⁹ suis pdit⁹ cū filio a p̄secutorib⁹ cēsus ē. Asturā delat⁹ Cicerō q̄sita puppe pelag⁹ petit: ac vētos secūdos iuxta Circeū potit⁹, hic cū optaret nauē iter īceptū p̄sequi, Cicerō, seu metu maris, seu q̄ nō dū oīno Cēsari diffideret, e puppe descēdit, Romāq̄ poscēs cētū ferme stadia pedestri itinere trāsegit. Inde animi fessus ac mutat⁹, mare, atq̄ Asturā repetit. Hic tū graui atq̄ anxio cogitatu p̄noctās ī mētē duxit clā Cēsaris domū poscere, ac in ea iteri⁹ sese iugulās, detestādū illi carnificis scelus obicere. Verū p̄scrutātū grassatorū timor eū ab hac p̄fectiōe repulit: p̄terea mōstra q̄dā, q̄ p̄saga mēte notabat, ex qb⁹ familiarib⁹ sese p̄misit Capuā puppi p̄ducēdū. Diuersoria em̄ illic habuit, in qb⁹ ardore solis flatib⁹ estiuis gratissimē flātib⁹ euitare cōsueuerat. Hic Apollinis erat sacellū mari imminēs. Ex quo cū Cicerō adremigaret littori, corui elati p̄nis magno clāgore nauiculā īpetūt: deinde sup̄ vtrisq̄ cornib⁹ antēnarū īnsidēs, partim clamore strepe, partim capita funiū exagitare. Tū oib⁹ id īfaustū ostētū visū ē, verū descēdit e puppi Cicerō, & ī diuersorio veluti q̄tē captatur⁹ accubuit. Hinc corui sup̄ poste accumulati magis ac magis tumultuoso clāgore p̄strepūt. Horū vn⁹ descēdēs ī cubiculū Cicerōis palliū, quo cubās erat optus, rostro ab ei⁹ frōre deduxit, qd̄ domesticū cū vidisset, maloḡ p̄saggi sese excruciare, si oculos suos cede suū dñi maculare sustineāt: nefādūq̄ ipsis videri si alitib⁹ viro īmerito īfelici opitulari conātib⁹, ope nulla ipsi pmoueant. P̄cipites itaq̄ mutuis viribus, ac iter se p̄cibus illū lectica ad mare diripiūt. Inter hęc cū lictorū copia supuenerūt iugulatores, Herēni⁹ Cēturio, & Popili⁹ tribun⁹ militū. Is Popili⁹ iādudū parricidii reus, opa Ciceronis, q̄ cām suscepit, defensus iudiciū euasit. Cū ergo fores, q̄ obserate fuerāt, fregissent, & necubi Cicerō inueniret, & q̄ aderāt se illū scire negaret, tradūt adolescētē quēdā Q. fratris libertū noīe Philologū, quē Cicerō studiis liberalib⁹ erudierat, tribuno dixisse ipm̄ per vmbrosos cōsitosq̄ calles ad pelagus lectica delatū. Tribun⁹ īgit paucis comitib⁹ secū assumptis ad exitū viē p̄currit. Herēnius p̄ demonstratā semitā accelerās illū cōsequit. Verū Cicerō vt p̄cussores īminere cognouit, suis vtī lecticā susterēt impauit. Inde ceu p̄sēp̄ cōsueuerat, cū genā sinistrē imposuisset, īmotis oculis p̄cussores p̄spiciēs iugulū apparat. Miserū id q̄ppe spectaculū. Squalidus em̄ vultu, comaq̄ sparsus, & adeo sub curis extenuat⁹, vt ipsoꝝ p̄cussorum pleriq̄ misere affecti oculos suos texerūt, cū iugulū posceret Herēni⁹ crine nudū, & extra lecticā vultu nerib⁹ platū, q̄ tū sexagesimū agēs etatis annū. Caput ac man⁹, cū qb⁹ Philippicas scripserat Antoniū iussu trūcauit Herēni⁹, Romāq̄ attulit, q̄ mēbra cū Antoni⁹, q̄ tū forte comitia habuerat, mutilata p̄spexit, īngēti voce p̄clamās, Sic habeāt (īngt) s̄nē p̄scriptiones. Deinde ea poni p̄ rostris imperat. Spectaculū Romanis horrēdū, q̄ nō mēbra Ciceronis sese spectare, sed imaginē animi crudelis Antoniū videbāt. Verū tāto in scelere id tātū rite p̄fectū est, q̄ Antoni⁹ vxori Q. Philologū tradidit. Hęc potestate illi⁹ nacta p̄ter ceteros cruciat⁹, qb⁹ eū affecit, eiusdē carnes ipm̄ se āputare mēbratī, igni adurere, mādereq̄ coegit, sicut historici qdā aiūt. Tiro Ciceronis libert⁹ p̄ditionis Philologi nihil oīno meminīt. Ceterū ipse p̄cepi: cū Cēsar post plurimū tēporis ad quēdā e nepotib⁹ īngressus esset, q̄ tū forte Ciceronis opusculū tenebat in manib⁹, subito aduētū Cēsaris territus libellū in sinu tentauit occulere: sed id frustra, cū p̄uenisset Cēsar. Capto īgit opusculo eo Cēsar cū stando plurimā eius partē euoluisset, id reddidisse adolescētī cū his verbis phibet. Eloquēs hic vir, eloquēs fuit O fili, & amator patrię. Inde parū post, cū idē debellasset Antoniū, cōsul fact⁹ sibi Ciceronis filiū Collegam delegit, atq̄ sortitus est: cuius magistratu senat⁹ statuas Antoniū deiecit, ac nōnulla ipsius ornamenta aboleuit. P̄terea publico edidit edicto, ex Antoniōꝝ gēte neminē Marcū appellari. Sic ergo diuino quodam fato vltima vltio ad Ciceronis domum redacta est. FINIS.

Portētum
mortis.

Cædes Ciceronis.